

16 Aralık
2016 Cuma
Sayı: 58
3 TL

HAFTALIK
SİYASİ DERGİ

BOYUN EGME

Düzenle değil kuklalarıyla oyalanan
düzenin oyuncağı olur

Bu düzen değişmeyecekse ve bütün
yaptığımız huzur-güven-istikrar gibi her tarafı
dökülen kavramlar etrafında bir arayışsa,
Erdoğan ile kavgamızın anlamı ve geleceği
tartışmalı hale gelir.

**HALKSIZLAŞTIRILAN KİRLETİLEN
SİYASETE İŞÇİ SINIFI AĞIRLIĞINI KOYMALI**

SİYASETİN KİRİNİ ALINTERİ TEMİZLER

HAYRAN GÖZLÜ BİR ÇOCUK: NACİ ORTAÇ | SURIYELİ ÇOCUK İŞÇİLER | DİNSELLEŞME VE
ÇOCUKLARIMIZIN GELECEĞİ | RENAULT İŞÇİLERİ | HALEP KURTULURKEN | KIBRIS SORUNU

Hayran gözlü bir çocuk: Naci Ortaç

DÜNYA SOLUNUN SAŞKINLIĞA SÜRÜKLENDİĞİ GÜNLERDE DE DURUŞUNU BOZMADI. "PANIĞE GEREK YOK; BU OLANLAR, CEPHEDE GEÇİCİ BİR YENİLGİDEN İBARETTİR. TOPYEKÜN SAVAŞI BİR KAZANACAĞIZ, ÇÜNKÜ BİZ İŞÇİ SINIFIYIZ. OMUZLARIMIZDA TARİHİN YÜKLEDİĞİ BİR MİSYON, AKLIMIZDA GELECEĞİ KURMAMIZA YARDIMCI BİR PUSULAMIZ VAR." NACİ ORTAÇ BU YOL GÖSTERİCİYİ, MAKSİZM-LENİNİZM PUSULASINI ELİNDEN BIRAKMADI. SİYASİ MÜCADELENİN ANCAK BİR KOMÜNİST PARTİDE ÖRGÜTLENEREK SÜRDÜRÜLEBİLECEĞİ GÖRÜŞÜNDEN AYRILMADI.

Ellerini pantolon ceplerine, başını omuzlarının arasına gömmüş, Çağaloğlu'ndan aşağı yürüyeyen Büyükdalı genç kaç zamandır İstanbul Üniversitesi Sosyoloji Bölümü ile bir serigrafi atölyesi arasında mekik dokuyordu. Birinde profesörleri dinliyor; diğerinde tezgahtaki rakleye yol veriyor, boya karıyor; en önemlisi, atölyede tanıdığı şairin el yazması şiirlerini daktiloya çekiyordu: Saçlarına kızıl güller takayım, / salın da gel, / bir o yana / bir bu yana!

Bir tarafta profesörler, öte yanda Enver Gökçe ve 40'lı yılların mücadelesinden miras kalmış birkaç yoldaşı. Bir tarafta Üniversite, öte yanda köhne bir atölye... Ve genç adamın bir konuda kafası açıldı: Birinden diploma alacaktı, diğerinden feyz. Atölyeye doğru adımlarını sıklaştırdı.

Orada başlayan yürüyüş önce Kartal'daki fabrikalara uzandı. 1960 sonrası Türkiye'de işçi sınıfının hızla örgütlenmeye başladığı, Devrimci İşçi Sendikalarının kurulduğu, Türkiye İşçi Partisi'nin henüz mücadeleye başladığı, grev ve toplu sözleşme hakkının da henüz yasalaştığı yıllardı. Bir yanda, fabrikalardan birbiri ardına yükselen grevler, öte yanda "siyaset dışı, partiler üstü sendika" saldırılarına karşı mücadele... Gençliğinin tüm heyecanı ve enerjisiyle o mücadelede yerini aldı. Örgütledi, öğrendi ve öğrendiklerini öğretti. Sabırla, inatla fakat alçakgönüllülüğü elden bırakmadan, işçi arkadaşlarıyla hayatı her alanda paylaşmayı da ihmal etmeden. Yıllar sonra Almanya'da ve TKP saflarında karşılaştığı yoldaşı Dursun, onu görünce bağırması: "Birlikte mücadele ettik, ilk oğlumun beşiğini

birlikte bağladık!"

1970'lerin ortalarından itibaren yıllar yılları kovalarken, Naci Ortaç da Almanya'da işçi yurtlarının birinden diğerine, bir eylemden bir başkasına, grevlerden grevlere koştu. Gittiği her yerde partisinin merkez organı Atılım, yoldaşlarıyla birlikte yayınladıkları "İşçi Birliği" gazetesi elinden eksik olmadı. Frankfurt Halkevi'nde, İşçi Birliği'nde dağarcığında ne varsa yoldaşlarıyla, işçi arkadaşlarıyla, aileleriyle paylaşmaya çabaladı.

Sadece bilgisini, kavgasını, umutlarını değil, ekmeğini de paylaştı. Almanya'daki ilk yılları, zengin bir ülkede yoksulluk içinde geçti. İki çocuklu aile, tek başına çalışmak zorunda kalan eşi Nükhet'in omuzlarına yüklenmişti. Ama gerek o, gerekse yaşamının tam 51 yılını onunla paylaşan Nükhet sofralarında her zaman yoldaşlarına, dostlarına yer açtı. Kimi zaman zeytin ekmeği yiyerek, kimi zaman soğan ekmeğe Türkiye'den gelmiş bir kavanoz balı da ekleyebilmenin sevinciyle. Ve o günlerde her

sabah Enternasyonal marşıyla uyanan ev, 12 Eylül darbesinin ardından birçok yoldaşlarının da sığınağı oldu. Sofra açtılar, yatak serdiler. O günlere atıfla "Bana düzeni, sınıfı, kısaca dünyayı anlatan öğretmenim" diyen Cafer yoldaşı, o dersliğin tek devamcısı değildi. Çok insan geçti o okuldan. Başlarda yırtıp attığı diploma sayesinde sonraları iş bulduğu gençlik evinde de gençlere insan ve doğa sevgisini, paylaşmayı aşıladı, hak mücadelesinin yollarına işaret etti.

Dünya Sosyalist Sistemi'nin temellerinden sarsıldığı, Demokratik Almanya Cumhuriyeti'nin emperyalistler tarafından işgal edildiği, dünya solunun saşkınlığa sürüklendiği günlerde de duruşunu bozmadı. Ziya yoldaşı unutmuyor. Onlar hayıflanırken tek tesellileri Naci Ortaç olmuş: "Paniğe gerek yok" demiş, "Bu olanlar, cephe geçici bir yenilgidir ibarettir. Topyekün savaşı bir kazanacağız, çünkü biz işçi sınıfıyız. Omuzlarımızda tarihin yüklediği bir misyon, aklımızda geleceği kurmamıza yardımcı bir

pusulamız var".

Naci Ortaç bu yol göstericiyi, Maksizm-Leninizm pusulasını elinden bırakmadı. Siyasi mücadelenin ancak bir komünist parti de örgütlenerek sürdürülebileceği görüşünden ayrılmadı. Sonraki yıllarda da partili yaşamını Türkiye Komünist Partisi'nde sürdürdü. Tasfiyeciler liberal saldırı ve ardından gelen ayrışmadan sonra da Komünist Parti'yle yoluna devam etti.

Ortaokul arkadaşı ve yoldaşı İzel, "Okula ne defter, ne ders kitabı getiririrdi" diyor, "Ama koltuğunun altında hep bir kitap vardı - bir roman, öykü ya da şiir kitabı. Biz denizde, kim daha derine dalacak diye yarışırken, o sahilde edebiyatın derinlerinde dolaşırdı". Hemen sonraki yıllarda, Komünist Manifesto'dan başlayarak sosyalist literatürle daha da zenginleşti okudukları. Ama edebiyata tutkunluğunu terk etmedi. Tüm Türkçe politik ve sendikal kavramları O'nda öğrendiğini söyleyen IG-Metal sendikası çevirmeni Ülkü, "Sadece politika değil, derin edebiyat sohbetleri de yaptığım, uzun yıllara dayalı bir dostumu ve yoldaşımı kaybettim" diyor. "51 tevkifatından kalma bir dostunun anımsattığı Nâzım Hikmet dizelerini onunla birlikte yeniden okumaya giderken kaybının haberini almış:

**"Bana öyle gelir ki
belki bin yıllık bir ömrün
macerası geçti başımızdan.
Ama biz hâlâ
güneşin altında el ele yalnayak koşan
hayran gözlü çocuklarız..."**

Naci Ortaç'ın koşusu, arkada bıraktığı tüm sevenlerinin ve hayran gözlü yoldaşlarının belleğinde devam edecek.

■ Cemil Fuat Hendek

YALANLARLA, ŞANTAJ VE RÜŞVETLE, KANLA YAPILIYORSA...

Siyasette kirlenme sınıfsal sorundur

EMEĞİN SÖZCÜSÜ OLMAYAN, EMEĞİN HAKKI İÇİN KAVGA VERMEYEN YETERİNCE MUHALEFET PARTİSİ VARDIR VE BUNLARIN VARLIĞININ EMEKÇİLERE HİÇBİR FAYDASI OLMAMIŞTIR. İŞÇİ SINIFININ ÖNCÜSÜ VE SÖZCÜSÜ, YAŞAMIN HER ALANINDA ONUN ÇIKARLARI VE İDEOLOJİSİ İÇİN KENDİNİ ÖRGÜTLEYEN BİR PARTİ TEK ÇIKIŞ YOLUDUR.

Kirli Siyaseti Reddediyoruz başlığını taşıyan bildirge Komünist Parti tarafından bir yıl önce yayınlanmıştı. Bildirgenin başlığı, partinin siyasetin yol ve yöntemine ilişkin bir tavır belirttiğini düşündürülebilir. Esasen bildirge içinde sıralanan kimi noktalar tam olarak bununla ilgilidir: Komünist Parti kendi siyasetine ilişkin bazı esasları ortaya koyarken, "nasıl" siyaset yapacağına ilişkin de sözünü söylemiştir.

Öte yandan bildirgemizin esas konusu "biçim ve yöntem" değildir.

Bombalarla, karşılıklı bas-vurulan şiddet gösterileriyle ve çoğu zaman halkı içeriksiz bir biçimde taraflaştırmaya zorlayan bilek güreşleri ile süren siyaset oyununu redderken söylediğimiz, siyasetteki kirlenmenin sınıfsal tercihlerle ilgili olduğudur.

HALKSIZLAŞTIRMA VE SÖMÜRÜ

Mülk sahibi sınıfları temsil eden, mülkiyet düzeni içinde kendine yer arayan, ülke, bölge ya da dünya ölçeğinde zenginlik ve gücün paylaşımını esas alan siyasal konumlanışlar mutlak bir belirlenmişlikle kirlidir.

Kirlenmenin emekçi tabanı olan hareketlere, sosyal demokrasi ve giderek devrimci demokrat ve reformist sol hareketlere yansımaları ise doğrudan sınıf meseleleri ile ilgilidir: Emek kesimlerinde sınıf mücadelesini ve sınıf iktidarını değil sınıf uzlaşmacılığını ve bir toplumsal dilencililiği temel alan hareketlerin burjuva siyasetinin, emperyalist siyasetin kirinden payına düşeni alması kaçınılmazdır.

Ortadoğuda değişmez

unsuru emperyalistler olan masaların kurulup kurulup kaldırılması da, bu masalara her zaman kanlı çatışmaların ve savaşların eşlik etmesi de sınıf çizgisi ile ilgilidir.

MEŞRUIYETİMİZ ALİTERİMİZDİR

Kirli siyaset gayrimeşrudur. Bu toplumun tepkilerinde görünenin altındaki gerçektir. Gayrimeşru olan şiddet değildir. Gayrimeşru olan ilkesiz ve kaypak pazarlıklar da değildir. Gayrimeşru olan, halkların, insanlığın, bilimin ve uygarlığın kabul ettiği ilkelere değil, haklara ve adalet arayışına

değil, haksız çıkar çatışmalarına ve güç merkezlerinden alınan desteğe dayanmaktır.

Bugün, siyaset arenasında hızlı bir güç vaat edip etmediğinden, hızla kabul görüp görmediğinden bağımsız olarak; meşru olabilecek, geniş toplumsal kesimlerin gönüllü ya da zorunlu onayını alabilecek olan şey emeğin ve emekçinin hakkıdır.

Ve aslında bölgesel sorunlarda, savaş ve barış konularında, gerici sorunumuzda alttaki neden doğrudan sömürü düzeniyle, sömürünün pekiştirilmesi amacıyla ilgilidir.

Somut olarak sömürüye karşı, patronlara karşı, işçilerin hakları ve emeğin kurtuluşu için mücadele etmek, işçileri bir sınıf olarak örgütlü kılmak, yaşamın her alanında bu örgütlü sınıf temelini basarak mücadele vermek, devrimci mücadelenin, komünist siyasetin temelidir.

İşçi sınıfının güncel ve tarihsel çıkarlarını temsil eden, ülkenin her yerinde ve her alanda somut örgütlenme ve hareketiyle emekçileri kucaklayan bir devrimci örgütlenme bizim için tek meşru siyaset aracıdır.

"Ulusal çatışma ve çıkar kavgaları iyi de bombalamaları kötü" diyenlerle bu yüzden anlaşamıyoruz.

"Milli çıkarlarımız tehlikedeysen, devletimizin arkasında dururuz. Gerisi teferruattır" diyenlerle bu yüzden hiçbir ortaklığımız olamaz.

Yaşadığımız karanlığı bu bilinçle aşacağız.

Sömürü düzeninin karşısına sadece bir iktidar programı ile ve bir devrimci atılım hedefi ile değil, hemen bugün sömürücülerin karşısında işçi sınıfını örgütlü ve faal kılma çabası ile çıkacağız.

Gerisinin bir yerden sonra önemi yoktur: Kim kimi neye zorluyor, kim hangi eylemle ne mesaj veriyor, hangi eylemin arkasında aslında kim var, şu eylem kime yarar, bu eylem aslında kimi güçlendirdi...

Kesin olan, işçi sınıfı siyasete kendi örgütlü gücüyle, toplumdaki yaygın ve derinlemesine örgütlenmeleriyle, kendi ideolojisi ve değerleri ile ağırlık koymadığı sürece... Egemenler kazanır, insanlık kaybeder.

KARANLIK SALDIRILARI LANETLİYORUZ

Dün gece Beşiktaş'ta yapılan bombalı saldırılarda çok sayıda ölüm ve yaralanma olduğu anlaşılmaktadır. Aradan geçen saatlerde 30'a yaklaşan ölü sayısının bundan sonra da artması mümkündür.

Öldürülenlerin yakınlarına ve sevenlerine başsağlığı, yaralılara acil şifalar diliyoruz.

Saldırının gerçekleşme biçimi ve yapanların kimliği ya da kimlikleri hakkında kamuoyuyla paylaşılmış pek az bilgi var. Yetkililerin ve soruşturmayı yürütenlerin gerçek tabloya ilişkin derinlemesine bir bilgiye ulaşmış olmaları, hatta ulaşmış olabilecekleri da bilinmiyor.

Saldırının, karanlık bir siyasal sistematığın parçası olduğu ise açıktır. Bu, halkın ve yurttaşların siyasetin dışına itildiği; siyasetin ilke ve değerleri belirsiz güçlerin bilek güreşine ve karşılıklı "mesajlaşmalarına" indirildiği bir sistemattır.

Yapanların da, yaşamı hedef alınanların da kim olduğu, çıkartılacak sonucu şu ya da bu yönde değiştirmeyecektir.

Komünist Parti, ülkemizde ve dünyada toplumların içinden çıkmaya çalıştığı karanlığı derinleştiren, insanlarımızı yürütülen kirliliği siyasette daha da fazla etkisizleştiren saldırılar zincirinin bu son halkasını, onlarca insanın canını alan bu karanlık saldırıyı lanetlemektedir.

Komünist Parti - Merkez Komite

11 Aralık 2016

KOMÜNİST PARTİ

SURIYELİLER, ÇOCUK İŞÇİLER, SAVAŞ VE SÖMÜRÜ...

Gaziantep'te iki aile, yedi çocuk

GAZİANTEP'TE YAŞAM KAVGASI VEREN SURİYELİ AİLELERE ULAŞMAK, HELE ÇALIŞAN ÇOCUKLARLA GÖRÜŞMEK ÇOK ZOR. KENDİSİ DE 4 YIL ÖNCE SURİYE'DEN GELMİŞ ÇEVİRMENİMİZ ARACILIĞIYLA AİLELERLE GÖRÜŞTÜK.

Gaziantep'te çocuk işçi sayısı hayli fazla olmasına rağmen, bu çocuklara ulaşmak oldukça güç. Bu çocukların büyük bir bölümü Suriyeli... İletişim kurabilmek için güvenlerini kazanmaya ve yine güvenecekleri bir çevirmene ihtiyaç duyuyorsunuz. Bize bu konuda yardımcı olan H., özellikle kanser hastalarına yardım eden bir sivil toplum kuruluşunda çalışıyor. Ancak yardımları kanser hastalarıyla sınırlı değil, ellerinin uzandıkları her yere yardım götürüyorlar. Bu yardımların çoğu yurtdışından gelen proje bazlı ödeneklere ve bireysel bağışlara dayanıyor. Sığınmacıları kapsayan bir planlama olmadığı için, Gaziantep'e yerleşen Suriyeliler yerel hayata katılmakta ve geçimini sağlamakta güçlük çekiyor. H., kendisi de yardım ettiği ailelerin şartlarında yaşamış uzun süre. Türkiye'ye geleli dört sene olmuş. Suriye'de iki yıl öğretmenlik yapmış, sonra ticaret. Türkiye'ye geldiklerinde geçim sıkıntısından dolayı çocukları çalışmaya başlamış. Kendisi iş bulunca kızı okula devam etmiş. Gurur duyuyor kızıyla: "Almanca sınavından 98 almış." Oğulları çalışmaya devam ediyor, okula dönmemişler.

'Gaziantep'te 125.000 Suriyeli aile var', diyor H., bu şekilde oluşan nüfusun %80'inin çocuk olduğunu düşünüyor. Bu çocukların büyük bölümünün çalıştığını ekliyor. 3500 aile ile bire bir iletişimi olduğunu söylüyor röportaj için gittiğimiz ilk eve yaklaşıyoruz.

İlk girdiğimiz ev Gaziantep'in arka sokaklarında. Arabanın bile güçlüğüle çıktığı yokuşları tırmandıktan sonra, bir ara sokakta iki katlı bir eve geliyoruz. Evin üst katının sonradan yapıldığı belli,

üst katta sıva yok. Eve girince fark ediyoruz ki evde dış kapı haricinde kapı ve pencere de yok. Salon olarak kullanılan odanın penceresine çita ile muşamba tutturulmuş, diğer odalarda o da yok. Evde kırklı yaşlarının başında bir kadın dört çocuğu ile yaşıyor. Bir kızı, üç oğlu var. Oğlanlardan büyük olanlar ikiz, 13 yaşında. M ve İ. Küçükleri R, 12 yaşında ve kanser hastası. Evin en küçüğü Z., biz eve gittiğimizde evde yok. Saat akşam altı ve 10 yaşındaki Z. hala atölyede. Çocuklar, Gaziantep genelindeki diğer çocuk işçiler gibi tekstil sektöründe çalışıyorlar. Ailede Türkçe bilen yok. Bize eşlik eden H.'nin yardımı ile iletişim kuruyoruz.

Çalıştığınız atölyede kaç kişi çalışıyor?

M. Yaklaşık 20 kişi.

Atölyede çalışanların en küçüğü kaç yaşında biliyor musun?

M. Dokuz yaşında

İş yeri sahibi Suriyeli mi?

İ. Hayır, Türk. Ama bazı atölyelerin sahibi Suriyeli.

Kaçtan kaçta kadar çalışıyorsunuz?

İ. Sabah 7.00 akşam 20.00

Ne kadar ücret veriliyor bu atölyelerde? Siz ne kadar kazanıyorsunuz?

M. Biz haftalık 75 TL kazanıyoruz. Bazı yerlerde 100 TL veriyorlar. Z. 50 TL kazanıyor.

Yaptığınız işi anlatır mısınız?

Kumaş kesiyoruz makasla.

İşyerinde yemek veriyorlar mı?

Eve girince fark ediyoruz ki evde dış kapı haricinde kapı ve pencere de yok. Salon olarak kullanılan odanın penceresine çita ile muşamba tutturulmuş, diğer odalarda o da yok.

"SURİYE GÜZELDİ." BUNU SÖYLÜYÖRLER VE ARTIK DÖNEBİLECEKLERİ, DÖNMEK İSTEDİKLERİ BİR SURİYE'NİN OLMADIĞINI. YIKILMIŞ BİR GEÇMİŞLE ARTIK BİZİM ÜLKEMİZİN, İŞÇİ SINIFIMIZIN PARÇASI OLACAKLAR GİBİ GÖRÜNÜYOR. ONLARA SAHİP ÇIKMAK SADECE VİCDANİ DEĞİL, SINIFSAK BİR GÖREV.

size?

Yok. Eve gidip geliyoruz, bazen de dürüm yapıyoruz.

Türkiye'ye ne zaman nasıl geldiniz?

Anne: İki yıl önce geldik. Şam'da oturuyorduk. Halep üzerinden kaçarak Menbiç'e geldik. Orada savaş çıkınca Türkiye'ye geçtik.

Türkiye'ye geçen Suriyelilerin bir kısmı kaçakçılarla yardımla geçiyor. Siz nasıl geldiniz?

Anne: Pasaportumuz yok, buraya gelmek için 300 TL verdik.

H: İlk geldiklerinde üç metre-kare dükkanda dokuz ay yaşamışlar. Tuvalet de içinde bu dükkanın. Sonra buraya geldiler. Pencereleri kapıları kendileri yaptılar. Ben ev sahibine teklif ettim, tanıdık getireyim taksitle yaptır, kira ile ödersin dedim kabul etmedi. Bu naylonları kendileri gerdi. Tuvalet, banyo kapısız.

Ne kadar kira ödüyorsunuz?

Anne: 250, faturalarla 400 TL.

Çocuklar burada okula gidiyorlar mı?

Anne: Hayır.

Suriye'de gidiyorlar mıydı?

H: Suriye'de yetimler evinde kalıyorlarmış. Devlet karşılıyor her şeyi orada. Çocuklar orada okula gidiyorlarmış.

Peki çocuklar, bir hayaliniz, yapmak istediğiniz bir şey var mı?

M: Suriye'ye gitmek istiyorum, orada çalışmaya devam edeceğim.
İ: Ben de.

İşyerinde hiç kazaya tanık oldunuz mu?

M: Bir kavgada Z'nin bacağına makas battı, hastaneye götürdüler, 6 dikiş atıldı. Benim elime iğne battı. Hastaneye götürmediler, eve gönderdiler. Dört-beş gün oturdum evde. Para almadım o günlerde.

H: Örneğin 13 yaşında bir çocuk vardı sanayide çalışan, kahvehanede. İşe gidebilmek için bir saat yürüyordu. Tepsiyi düşürüp bardakları kırdı diye kahveci dövmüş çocuğu, kolunu kırmış. Sıvada çalışan bir çocuk vardı, iskeleden düşmüş. Usta hastaneye bırakıp kaçmış. Hastaneye bile götürülen çok az. Benim oğlum inşaatta çalışırken düştü, bileğini kırdı. Patron işten attı. Oğlum kırık bileğiyle kira ödeyebilelim diye çalışmak istedi.

Bir bölgede bir STK'nin yürüttüğü proje vardı. Çocuklara yardım yapılacak ve çocukların okula dönmesi sağlanacaktı. Çocuklar işten ayrıldı, ancak proje devam etmeyince ortada kaldılar. İş bulabilenler yeniden çalışmaya başladı.

Suriye'ye dönmeyi istiyor musunuz?

Anne: Bir yıl önce düşünüyorduk ama şimdi savaş bitse de düşünmüyoruz. Suriye'de iş yok, yer yok.

Mahallelilerle aranız nasıl, iyi anlaşıyor musunuz?

Anne: Çok iyi, Elhamdülillah.
H: Yardım geldiğinde ya da biz yardım getirdiğimizde mahallelilerin bazıları "Neden Suriyelilere yardım ediyorsunuz, bize etmiyorsunuz?" diyorlar. Türklerin bazıları çok iyi. Ailem Kilis'e geldi, 250 TL'ye ev tuttular. Ev sahibi evdeki eşyanın hepsini verdi, bazıları kira bile almadı. Bizim halkımızda da var sorun, bazıları çok açgözlülük yaptı. Türkiye'deki halk çok yardım yaptı.

Anne: Türkler daha çok yardım ediyorlar, halı, kıyafet veriyorlar. Bazısı kötü ama iyisi daha çok.

Mahallelerde güvenlik sorunu var mı?

H: Bazı mahallelerde güvenlik sorunu var, hırsızlık, bıçakla para, telefon falan alıyorlar mesela.

Kampı mı tercih edersiniz, bu evleri mi?

Anne: Yok yok. Öyle hayat bana lazım değil. Orada kimse bakmıyor, burada yardım alıyoruz.

Devlet size imkan sunsa, iş, sosyal güvence sağlasa, çocuklara eğitim imkanı verse okula gönderir misiniz?

Anne: İnşallah. Ama çocuklar çok büyüdü okula dönmezler herhalde. Z. okula dönmek istiyor ama diğer çocuklar okula dönmek için çok büyüğüz, diyorlar.

Misafirperverlikleri için teşekkür edip, bizi bekleyen diğer eve doğru yola çıkıyoruz. Bu seferki ev Gaziantep'in biraz daha iyi bir mahallesinde, Binevler'de. Arka sokaklarda kalan ev, diğerine göre biraz daha iyi durumda. Bu evde anne, anneanne ve dört kız çocuğu yaşıyor. Baba Türkiye'ye geldikten sonra vefat etmiş. Çocuklardan ikisi okula gidiyor. B. ve H. yaşça biraz büyükler, sırasıyla 19 ve 16 yaşındalar. Diğer kız kardeşler yaşça epey küçükler, ikisi de ilkokula gidiyorlar.

Türkçeyi nerede öğrendin?

B: İşte, Türkler var iş yerinde.

Geleli ne kadar oldu?

Anne: Dördüncü seneye girdik.

Nereden geldiniz?

Anne: Al-Bab.

Pasaportla mı geldiniz?

Anne: Kaçak geldik. Benim pasaportum var, (Suriye'ye) geri döndüm tekrar pasaportla girdim. Annem, babam hep kaçak geldik. Babam öldü, annem bizimle beraber kalıyor.

Yaptığınız işi anlatır mısınız?

B: Terlik yapıyoruz.

Ne kadar alıyorsunuz?

8 saat çalışırsak ayrı, bazen mesaiye kalıyoruz. Altı gün çalışıyoruz, günde 12 saat, o zaman 300 TL alıyoruz. 8 saat çalışırsak 175 alıyoruz. Biz 12 saat çalışıyoruz.

İşe nasıl gidiyorsunuz?

B: Şu anda çalışmıyoruz. Fuar var, fabrika kapandı. Tekrar açacaklar, 7'sinde açılacaktı. Belki gelecek hafta açarlar.

Kirayı nasıl ödüyorsunuz iş olmadığında?

Anne: Borç.

İş kazası oldu mu hiç?

B: Biz görmedik ama dört yıl önce birinin eli kopmuş makineden (dirsekten altını göstererek).

H: Sıcak makineyle çalışıyorlar, tehlikeli aslında.

Çalışanların yaşları nasıl, en küçükler kaç yaşında?

H: 13-14 yaşında olanlar var. (Çalışanların) çoğu Suriyeli.

Yemek var mı işyerinde?

B: Var.

Anne: Yedi ay çok çalışıyorlar, beş ay iş yok. Beş ay başka fabrika arıyorlar. Üç ay başka fabrikada çalıştılar, haftada 150 TL'ye, burada yemek ve yol yoktu. Elleri 50 TL kalıyordu.

H: Çalışmaya gittikleri yer çok güvensizdi, çok geç saatte çıkıyorlardı.

İşyerinde ne yapıyorsunuz, özel bir kıyafet giyiyor musunuz çalışırken?

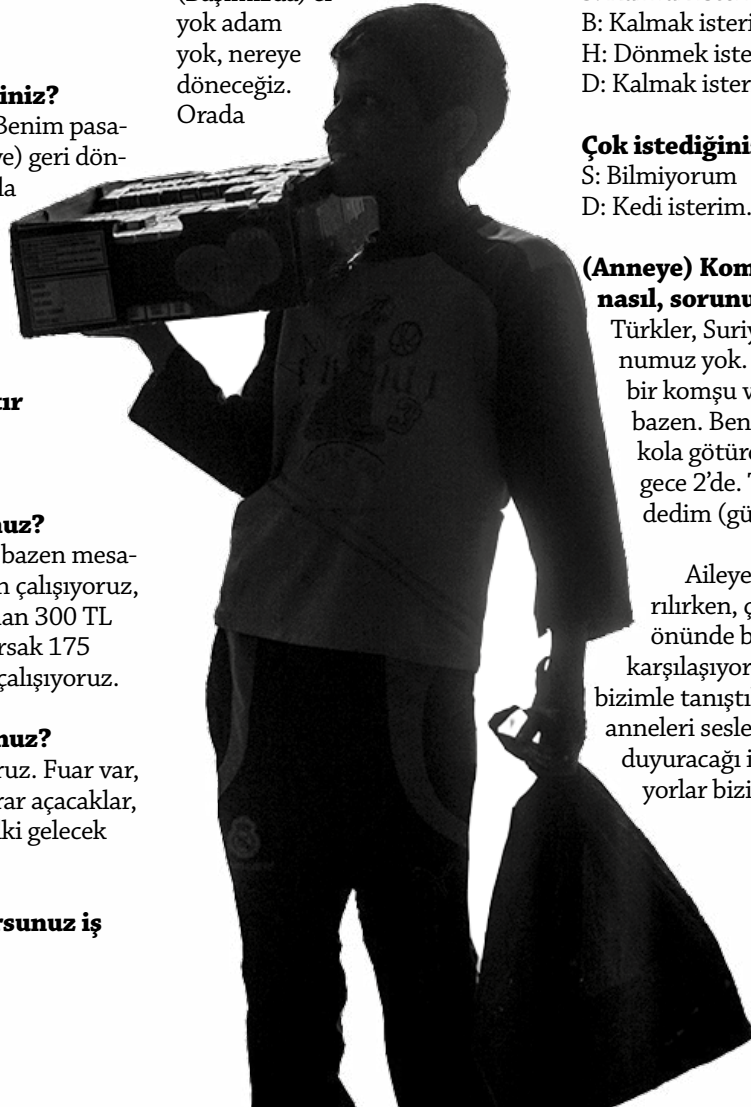
B: Terlik kesiyorum. Özel bir şey giymiyorum.

Çalışmayı seviyor musunuz?

Hala: Okula gitsek daha iyi.

Halep düzelse geri dönmek ister misiniz?

Anne: Orada hiçbir şey yok. (Başımızda) er yok adam yok, nereye döneceğiz. Orada

kızlar çalışmıyor.

Peki senin bir hayalin var mı? Büyüyünce ne iş yapmak istiyorsun?

D: Polis olmak istiyorum.

Gelecekte yapmak istediğiniz bir şey var mı?

B: Bilmiyorum. (Düşündükten sonra) evleneyim, çocuklarım olsun.

H: Okula dönüp doktor olmak istiyorum.

Okulda Türkçe öğreniyor musunuz, başka hangi dilleri öğreniyorsunuz?

S: İngilizce, Arapça, Türkçe, tarih, matematik...

Sen büyüyünce ne olmak istiyorsun S.? Var mı bir hayalin?

S: Doktor.

Suriye'deki evinizi hatırlıyor musun?

S: Biraz. Suriye daha güzeldi.

Özlüyor musun?

S: Evet.

B: Özlüyorum

H: Hepimiz özlüyoruz.

Savaş bitse dönmek ister misiniz?

S: Kalmak isterim.

B: Kalmak isterim.

H: Dönmek isterim tabi.

D: Kalmak isterim.

Çok istediğiniz bir şey var mı?

S: Bilmiyorum

D: Kedi isterim.

(Anneye) Komşularla aranız nasıl, sorununuz var mı?

Türkler, Suriyeliler bir sorunumuz yok. Ama kavgacı bir komşu var, silah çekiyor bazen. Beni şahit diye karakola götürdüler bir keresinde gece 2'de. Tabii şahitlik yok, dedim (gülüyor).

Aileye teşekkür edip ayrılırken, çocukların kapının önünde beslediği kediyi karşılaşıyoruz. Çocuklar bizimle tanıştıklarına memnun, anneleri seslerini birilerine duyuracağı için mutlu uğurluyorlar bizi.

DİNSELLEŞME VE DİN DERSLERİ HAKKINDA BİR SÖYLEŞİ

'Çocuklarımızın geleceğine sırt çeviremeyiz'

AYDINLANMA HAREKETİ'NİN BİR BULUŞMASINDAN SONRA, KATILANLAR ARASINDAKİ BİR AİLE İLE SÖYLEŞTİK. ZORUNLU DİN DERSLERİ VE KENDİ ÇOCUKLARININ DURUMUNA YAKLAŞIMLARINI ANLATTILAR. HEPİMİZ GİBİ UMUTLU, KAYGILI, KIZGIN, TEDİRGİN VE KARARLIYDILAR.

Gericiliğe Karşı Aydınlanma Hareketi, 'geleceğimizi yakan tarikat ve cemaat karanlığını durduralım' diyerek buluşmalarına devam ediyor. Bu buluşmalardan biri de Aydınlanma Hareketi'nin ilk imzacılarından Orhan Gökdemir'in katılımıyla geçtiğimiz günlerde İstanbul, Bakırköy'de gerçekleşti. Tarikat ve cemaatlerin bugüne kadar üstlendikleri rolün, devletin ve iktidarların yeniden konumlandırılmalarındaki işlevlerinin konuşulduğu toplantıda, bir yönetme kriziyle baş başa olan Türkiye sermaye sınıfının ve AKP iktidarının dayanağı olan bu yapılanmaların toplumda artık her zamankinden daha görünür durumda olduğuna da değinildi.

Çocuklarımızın geleceğini karartan, pek çok zaman başka seçenekleri olmadığı için ailelerin mahkum edildiği tarikat yurtlarını biliyoruz; tıpkı din kültürü ve ahlak bilgisi adı altında bir dayatmayla cehennem anlatıldığı, korkutarak eğitimin makbul sayıldığı derslerle daha 9 yaşındayken cennete gitme hayali kurmaya başlayan çocuklarımızı bildiğimiz gibi. Aydınlanma Hareketi uzunca bir süredir bu karanlık tablodan bir çıkış tarif etmekle yetinmeyip bu çıkışı birlikte örme çağrısı yapıyor. Birlikte tartışıyor, yöntemi birlikte arayıp buluyor. Şu sıralar zorunlu din dersinden çocuğunun muafiyetini isteyen ve bunun mücadelesini vermeye niyetli ya da henüz ikna olmamış olsa da bu şekilde devam etmeyi de içine sindiremeyen velileri arıyor ya da yeni bir Aladağ faciası yaşanmasın diye 'ben ne yapabilirim?' diye soranlara ulaşmaya çalışıyor... Bir şeyi başa yazarak: bu topraklardan aydınlanmacı ve laik birikim

sökülüp atılamaz!

Bakırköy'de yapılan toplantıda katılımcı olan Aydın ailesiyle zorunlu din dersleri ve tarikat-cemaat yapılanmaları ile ilgili söyleştik. Her şeyden önce birer ebeveyn olarak çocuklarıyla ilgili kaygılarını paylaştılar, çıkış yolunu ise başta kendilerinde, sonra onlarla aynı kaygıları taşıyanlara çağrı yapmakta buldular.

Çocuğunuzun geleceği hakkında ne düşünüyorsunuz? Kaygılı mısınız?

HANDAN: Özgün Deniz'in kişisel gelişimi konusunda umutluyum. Ama; aynı umudu, toplumsal geleceği açısından taşıdığımı söyleyemeyeceğim. Bu suskunluk sarmalının geleceği, daha karanlık hale getireceğini düşünüyorum.

HAKAN: Özgün Deniz'in ulaşacağı insani gelişmişlik düzeyi veya alacağı toplumsal duruş hakkında, herhangi bir kaygı taşımıyorum. Ama mevcut toplumsal süreç devam ettiği takdirde gelecekte karşılaşacağı insan kalitesi, toplumsal şartlar ve gelişmişlik düzeyi açısından

kaygılıyım.

Zorunlu din dersi yalnızca Türkiye'de değil bazı Avrupa ülkelerinde de var ancak diğer ülkelerde geniş kapsamlı dinler bilgisini içeriyor ve muafiyet söz konusu. Fakat ülkemizde ise bir dayatma var, bu durumu nasıl değerlendiriyorsunuz?

HANDAN: Din dersi, batı ya da doğu fark etmeksizin, toplumları korku, biat ve şükür anlayışıyla daha rahat sömürebilmenin en kolay yöntemini öğretmek.

HAKAN: "Batı tipi demokrasi" argümanına sığınmayacağım, bu tehlikeli bir söylem olur! Avrupa'daki "din dersi özgürlüğü", bize gösterilen madalyonun oradaki toplumlara gösterilen yüzü. Baktığımız tarafın farklı olmasının sebebi ise, içinde bulunduğu ekonomik sistemin bulunduğu aşama. Açmak gerekirse; emperyalizm aşamasına ulaşmış veya paydaş olabilmis ülkelerde; mevcut durumun devam ettirilebilmesi için "toplumsal huzur, mutluluk ve örnek olma halinin devam etmesi" yani, burjuva demokrasisi gerekiyordu, bizim gibi ülkelere ise; "biat, kaos, kargaşa, otokrasi vb." yani faşizm gerekiyordu. Sonuç olarak, bu dayatmanın bir arka planı var. Din; "şükür" ile kapitalizmin, "biat" ile otokrasinin/faşizmin yolunu açar, "günah" ile özgürlüklerin, "kader" ile umudun, değişimin ve gelişimin önünü keser. Sağlamlaştırılmak istenen yapı bu. Dolayısıyla; türü ve içeriği ne olursa olsun, dine dayalı ders ve eğitimi reddediyorum.

Zorunlu din dersinin çocuğunuz üzerinde gözlemlediğiniz olumsuz etkileri var mı?

HANDAN: Ders öğretmenlerine bakışı konusunda zaman zaman konuşmak durumunda kalsak da, ben zorunlu din dersinin çocuğum üzerinde olumsuz bir etkisini görmedim. Ancak bu durum,

bizim çocuğumuza verdiğimiz eğitim ile ilgili bana kalırsa. Fakat kimi çocuklar üzerinde korku yarattığını, özgüveni zayıflattığı-

GERİCİLİĞE
KARŞI
**AYDINLANMA
HAREKETİ**

Ben bu tarz demokratik kıyasları anlamsız buluyorum. Din dersi zorunluluğunu da kabul etmiyorum ayrıca.

nı düşünüyorum.

HAKAN: Derse giren öğretmenin "ilgilenen" tavırları, zaman zaman çocukların gerçekleri görmesini engelleyebiliyor. Bizim çocuğumuzda başka bir etkisi yok ama biz uzun zamandır bilimsel bilgi ile besledik... Fakat birçok ailenin bu konunun üzerine kafa yormadığını düşünüyorum. Tehlike çok boyutlu...

Zorunlu din dersine dönük bir mücadelenin parçası olmak ister misiniz? Buna dönük kaygılarınız neler olur? Çocuğunuzun kaygıları neler olur?

HANDAN: Kararsızım... Çocuğumuzun öğretmenleri ve arkadaşları tarafından dışlanmasından, bu durumun eğitim hayatını ve geleceğini etkilemesinden korkuyorum. Özgün Deniz de benzer şeylerden çekiniyor.

HAKAN: Tabii ki... Bulduğumuz toplumsal koşullara sırtımızı dönmek, çocuklarımızın geleceğine sırtımızı dönmektir, bunu yapamayız. Kaygılarının olmaması mümkün değil, hepimiz insanız ama kaygıların mücadeleyi kesmemesi gerekir. Zaten mevcut duruma biraz da dünkü kaygılar sebep olmadı mı? Çocuğumuz, arkadaşları, öğretmenleri tarafından dışlanacağını düşünüyor ve mevcut siyasal şartlar gereği benim için kaygılanıyor. Aşacağımızı düşünüyorum...

30 Kasım tekke ve zaviyelerin kapatılmasının yıldönümünde Aladağ'da tarikat yurdunda yangın faciası yaşandı. Anne-baba olarak hayatını kaybeden çocukların aileleriyle ilgili ne düşünüyorsunuz?

HANDAN: Mecburiyetleri sebebiyle çocuk gönderen ailelerin durumu tam bir dramdır... Ama yangın sonrasında gösterdikleri ikircikli davranışları kabul etmiyorum. Çok az aile şikayetçi oldu. Acıları için hesap sormaları gerekirdi. Aladağ, bu topluma ait travmanın bir başka ifadesi.

HAKAN: Aladağ tarikat yurdundaki facia ve yangın sonrası yaşanan hukuk skandalları, yukarıda bahsettiğim "din" kurgusunu doğruluyor. "Biat" ve "kader" kültürünün neleri kapsayabileceğinin en net göstergesi. Devlet tarafından bilgi verilmeden tarikat yurduna taşınan çocuklar, yurdun kilitli kapıları arkasında

yanarak öldü, birçok çocuk yaralı ve aileler şikayetçi olmak ile olmamak arasında kalmışlar. Çok düşündürücü!

Çocukların bu tür tarikat-cemaat yapılanmalarına mahkum bırakılmasını nasıl değerlendiriyorsunuz?

HANDAN: Devletin görevlerini başkalarına devrettiğini, denetlemediğini yani tarikatlara teslim ettiğini, üstelik bunu bilinçli yaptığını düşünüyorum.

HAKAN: AKP, kapitalizmin gereğini yerine getiriyor ve suçludur! Kamu kaynaklarından karşılanmak üzere, gerekli konforu ve güvenliği sağlamış yurtlar inşa etmek yerine, orta sınıfın çocuklarını sermayeye, yoksul insanların çocuklarını tarikatlarla teslim ediyor. Farklı kategorilerde değerlendirilmek üzere; düşünmeyecek, sorgulamayacak, emredilene yapacak nesil yetiştirmek istiyor. Bu kabul edilemez! Bu toplumun gerçeklerle yüzleşme zamanıdır.

Etrafınızda zorunlu din dersine ve tarikat-cemaatlere dönük nasıl bir bakış açısı var? Sizce bir tepkisellik söz konusu mu?

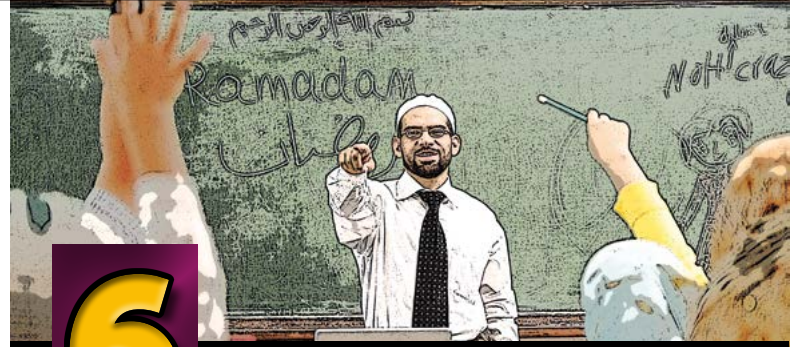
HANDAN: Çevremdeki insanlar genel olarak zorunlu din dersine karşı ama tepkilerini dile getirmiyorlar.

HAKAN: İktidarla uyumlu düşünenlerle bir arada olamam. Çevremdeki insanlar genel olarak zorunlu din dersine karşı ama bir çoğu "sessiz" karşılıyor. Yani tepki yok denecek kadar az. Sessizliğe sürekli itiraz halindeyim!

Veliler, öğretmenler hatta çocuklar birlikte neler yapabilirler? Atılacak adımlar neler olmalı?

HANDAN: Kaygılarım tavır geliştirmemi engelliyor. Dolaşısıyla, fikir de veremiyorum. Eşimle de bu konuda "küçük" çatışmalar içindeyiz...

HAKAN: Ailenin ortak tavrı olabilmeli öncelikle... Öğretmenler, memuriyetten atılma korkusunu üzerinden atmalı ki en büyük zorluk budur bence. Sessiz aileleri, kaygılı çocukları öğretmenler sürükleyebilmeli. Ortak tavra sahip aileler ve öğretmenler bir araya gelmelidir. Bu birliklik sağlanır, örgütlenir ve laik, bilimsel ve emek sınıfından yana bir siyasal hatta sokulabilirse, her şey başarılabilir.

6
ADIMDA

ZORUNLU DİN DERSİ MUAFİYETİ İÇİN YAPILACAKLAR

1. ADIM

İL, İLÇE EĞİTİM MÜDÜRLÜĞÜ'NE VE OKULUNUZA DERSTEN MUAFİYET İÇİN DİLEKÇE VERİN. DİLEKÇENİN BİR NÜSHASINI KENDİNİZE ALMAYI VE EVRAK NUMARASINI KAYDETMİYİ UNUTMAYIN.

2. ADIM

DİLEKÇE VERDİĞİNİZ KURUM TALEBİNİZE OLUMSUZ YANIT VERİRSE 60 GÜN İÇERİSİNDE İDARE MAHKEMESİ'NE DAVA İÇİN BAŞVURU YAPABİLİRSİNİZ.

3. ADIM

İDARE MAHKEMESİ'NE ŞU İKİ KOŞULDA DAVA AÇABİLİRSİNİZ.

I OKUL YA DA MEB RED YANITI VERİR VERMEZ DAVA AÇMA SÜRESİ İÇİNDE DAVA AÇILABİLİR. İDARE MAHKEMESİNE DAVA AÇMA SÜRESİ DİLEKÇENİN REDDİNDEN

II İDARE MAHKEMESİNE DAVA AÇMA SÜRESİ DİLEKÇENİN REDDİNDEN

İTİBAREN **60** GÜNDÜR

!

DAVA İÇİN BAŞVURU HARCİ BULUNMAKTADIR.

4. ADIM

MAHKEMEYE SUNACAĞINIZ BAŞVURU DİLEKÇESİNE ÇOCUĞUZUN OKUL BELGELERİNİ EKLEMİYİ UNUTMAYIN.

MAHKEMEYE SUNACAĞINIZ DİLEKÇEDE MUTLAKA YÜRÜTMİYİ DURDURMA KARARI VERİLMESİNİ TALEP EDİNİZ.

5. ADIM

ÖNEMLİ UYARI

Dava sonuçlanmadan yürütmeyi durdurma kararını almanız çocuğunuzun derse girmemesi imkânını doğuruyor. Aksi takdirde okulunuzun kuralları geçerli olduğundan dava sonuçlanana kadar çocuğunuzun derse sokmak durumunda kalabilirsiniz.

6. ADIM

MAHKEME YÜRÜTMİYİ DURDURMA KARARI ALIRSA OKULUNUZ 30 GÜN İÇİNDE BU KARARI UYGULAMAK ZORUNDADIR.

HER TÜRLÜ SORUNUZ VE YARDIM TALEBİNİZ İÇİN AYDINLANMA HAREKETİ HUKUK KOMİSYONU'NDAN DESTEK ALABİLİRSİNİZ.

Dava dilekçe örneklerine

<http://aydinlanmahareketi.org/zorunlu-din-dersi.html> sayfasından ulaşabilirsiniz.

OYAK RENAULT'DA ATILANLAR DAVALARI KAZANIYOR

Sıra fabrikanın içindekilerde

PATRONUN ADAMLARI İŞÇİYE BUNU KABUL ETTİRMEYE ÇALIŞIYOR: SEN KÜÇÜCÜK BİR İŞÇİSİN. İSTEYEBİLİRSİN, KABUL ETMEYEBİLİRSİN AMA DEĞİŞTİREMEZSİN. BİZ ÇOK BÜYÜĞÜZ VE SEN KÜÇÜCÜKSÜN! ŞAYET BUNA İNANIRSA, İŞÇİNİN GERÇEKTE KÜÇÜLECEĞİNİ BİLİYORLAR. KURALI BİLİYORLAR. UMUDUNU KAYBEDEN TESLİM OLUR. TESLİM OLAN KÜÇÜLÜR. BUGÜN OYAK RENAULT'DA PATRONLARIN YAPMAYA ÇALIŞTIĞI BU; İŞÇİYİ KÜÇÜLTMEK.

Oyak Renault'dan atılan işçiler için açılan davalar Nisan ayından bu yana devam ediyor. Bursa'nın yedi ayrı iş mahkemesine onarlı on beşerli dağılmış davalarda karar duruşmaları yapıyor artık. İçlerinde tazminatsız işten atılanlar da var, tazminatsız atılmakla tehdit edilip tazminatını alarak işten ayrılmaya zorlananlar da.

Kısa bir hatırlatma... Oyak Renault geçen seneki büyük isyanın öncü fabrikasıydı. Patron sendikası MESS ile onun taşeron örgütü Türk Metal Sendikası arasında imzalanan sözleşmeye tepkiyle başlayan eylemler, büyük otomotiv fabrikalarında ve kimi yan sanayide üretimin durmasına neden olmuştu.

Oyak Renault işçileri bu süreçte Türk Metal'den istifaya ettiler ve kısa süre sonra topluca Birleşik Metal'e geçtiler. 2016 yılı başındaki asgari ücret artışının kendi ücretlerine de yansımaları talebini yeni sendikalarının tanınması talebiyle birleştirdiler.

Hemen ardından büyük bir saldırıya maruz kaldılar.

FRANSIZLAR, OYAK, VALİ, SARI SENDİKA...

Fransızların, ortağı Oyak ile birlikte bakanlığı, valiliği ve Bursa emniyetini arkalarına alarak yaptığı büyük işçi kıyımının ardından açılan işe iade davaları sözünü ettiğimiz. Bir ay içinde atılan işçi sayısı beş yüzü buldu.

İlk karar geçtiğimiz pazartesi günü Üçüncü İş Mahkemesi'nden geldi. Mahkeme, duruşması süren 15 işçi için işe iade kararı verdi. Üstelik haksız fesih sendikalar neden olduğuna hükmederek.

Bursa'daki birçok metal fabrikasında yetkili olan Türk Metal'in müdahalesiyle uzunca süre iş bulamayan bu işçilerin kararları birlikte kendilerini daha güvende hissettiklerini söyleyebiliriz. En az bunun kadar önemli olan, kararın Oyak Renault'da aylardır devam eden baskıya direnmeye çalışan işçilere verdiği büyük moral.

BU MORAL DIŞARIYA DEĞİL, İÇERİYE

İçerisi dışarisından daha iyi değil şu sıralar çünkü. Yer değiştirme, işini ağırlaştırma, işten çıkarma tehdidi; hepsi var fabrikanın içinde. Departman müdürleri hatta kimi zaman direktörler, yani fabrikanın A takımı sahaya inmiş durumda. Mayıs ayında yapılacak yetki başvurusunda sarı sendikaların bir kez daha çoğunluk sağlaması için patronun adamları canhıraş çalışıyorlar.

Çünkü büyük bir işe kalkıştı Oyak Renault işçileri. 12 Eylül sonrası metal işçilerinin önüne örülen sarı sendika-patron-devlet duvarını sarstılar ve şimdi örgütlenme özgürlüğünü kazanmak için son düzlükteler. Kalkışma büyük olunca tedbir de büyük oluyor. Fabrikanın "büyük" yöneticileri öncü işçileri şimdi tek tek çağırıp, sorgu odalarında görüşüyorlar. Bir müdür diyor ki, "Fransa'nın kararı kesin, senin istediğin bu sendikayla çalışmayacak". Sanki doğal olan sendika-

yı işçinin değil, patronun seçmiş gibi öyle üstten üstten konuşuyor ki... Bir başka müdür diğer işçiye "Aslında Fransızların ne dediği önemli değil, burada Oyak var" diyor. "Düşünebiliyor musun sen koca ordunun izin vereceğini DİSK'in fabrikaya girmesine?" "Canım," diyor bir diğer müdür "Elbette sendika seçme hakkın var, kimse de karışmıyor buna ama bak çember daralıyor. Daralan yerde kalma!"

Kendilerinin karşısında küçücük olduklarını hissettirmeye çalışıyorlar. Koca müdür, koca direktör, koca şirket, koca MESS, koca Fransa, devlet, ordu... Sense küçücük bir işçisin. İsteyebilirsin, kabul etmeyebilirsin ama değiştiremezsin. Biz çok büyüğüz ve sen küçücüksün!

Şayet buna inanırsa, işçinin gerçekten küçüleceğini biliyorlar. Kuralı biliyorlar. Umudunu kaybeden teslim olur. Teslim olan küçülür. Bugün Oyak Renault'da patronların işçilere yapmaya çalıştığı işte tam olarak budur.

Galiba memleket de Oyak Renault gibi şu sıralar. Toplumun çıkış arayan geniş kesimlerinin umudunu tüketmek için burjuva siyasetin tüm aktörleri söz birliği yaparcasına "değiştiremezsin" mesajı veriyor. Değiştiremeyeceğine ikna olan toplum, kötünün iyisini arıyor. Kötünün iyisi, teslim olmaktır. Teslim olan toplum ise küçülmekle kalmaz, çürür.

■ Alpaslan Savaş

"Gururdan ağlıyorum ben..."

Pazartesi günkü duruşmada işe iade davasını kazanan ilk on beşin içindeydi. Davanın sonucunu işçilere duyurduğumuz SMS ile öğrenmişti. Aradı. "Hocam, mesajı sonuna kadar okuyamadım, gerçekten kazandık mı davayı..." diye başladığı sözün sonunu getiremedi. Önce sesi titredi, sonra hiçkırı

hiçkırı ağlamaya başladı. Biraz durdu sonra "Kusura bakma hocam," dedi "Gururdan ağlıyorum ben..."

O, diğer arkadaşları gibi patronun karşısında küçülmeden durmayı başardı. Gurur duymayı sonuna kadar hak ediyor.

Şimdi sıra fabrikanın içindekilerde...

Suriye'de kritik safha başlıyor

SURİYE ORDUSUNUN HALEP'İ BÜYÜK ORANDA KURTARMASININ ARDINDAN, ÖNÜMÜZDEKİ GÜNLERDE "MASA" NİN TEKRAR KURULMASI BEKLENEBİLİR. ANCAK ÜLKEDEKİ FİİLİ DURUMLARIN HUKUKİ STATÜLERE NASIL KAVUŞACAĞI HÂLÂ BELİRSİZ.

Suriye ordusu ve müttefikleri, Halep kent merkezinin tamamını kontrol etmek üzereler. Bu satırlar yazıldığı sırada, cihatçıların elinde 3 mahalle bulunuyordu. Çoğu silahlı grup, hem destekçilerinin onları satması, hem de ordu ve müttefiklerinin kararlılığı nedeniyle teslim olurken, yalnızca Nusra Cephesi ve Nureddin Zenki grupları "direnmeye" karar verdi.

Bu hızlı ilerleyişte, İran ve Suriye'nin "Halep'i bitirme" ısrarının büyük payı oldu. Çünkü Rusya, ABD ya da müttefikleriyle bir şekilde anlaşarak sorunu masada çözmeye niyeti olduğunu birkaç kez göstermişti. ABD ile varılan 2 ateşkes mutabakatı da, silahlı grupların toparlanması ve karşı saldırıya geçmesiyle sonuçlanmıştı. Son ateşkes önerisinin BMGK'de reddedilmesi, Rusya'nın nihayetinde İran-Suriye çizgisine geldiği şeklinde yorumlandı.

Elbette, Doğu Halep'teki cihatçı grupların müttefiklerinin elinin kolunun bağlanması da

bu sonucu doğurdu. Türkiye, Rusya ile zımnî bir anlaşmaya vararak Doğu Halep'ten binlerce militanı kuzeye, kendi operasyonuna aktardı. Suudi Arabistan, düşük petrol fiyatlarının yarattığı ekonomik sıkıntılar nedeniyle Rusya ile bir detant bağlamak zorunda kaldı. En "sert" Katar'dı, "muhaliflere" desteğin sürecini açıkladı, ancak ikmal nereden sağlanacaktı? Ayrıca, ordunun Doğu Halep'te ortaya çıkarttığı depolar, çetelerin bir süre daha direnebileceğini gösteriyordu.

Onlar direnmemeyi tercih etti, siyasi destekçileri bunu telkin etti. "Halep cihadı" böylece sona erdi.

Halep'in kurtuluşu çok yakınken, IŞİD'in Palmira taarruzu geldi ve kent düştü. Palmira, dünyada antik kent dolayısıyla ünlü oldu, ancak Tedmur diye de bilinen kentin stratejik bir pozisyonunda olduğunu söylemek gerekiyor. Kuşatma altındaki Deyrezzor'a giden anayolda bulunan Palmira, ayrıca güneydoğusunda Irak ve Ürdün'e uzanan çöle açılan bir kapı. Palmira IŞİD'den kurta-

rıldığında ordunun Sukna'dan Deyrezzor'a geçebileceği, ya da güneydoğuda zorlu bir çöl savaşına girebileceği düşünülüyordu. Bunların hiçbirisi olmadı; Sukna IŞİD'de kaldı, güneydoğu çölleri ise bir kapalı kutu.

IŞİD'in bu Doğu Humus cephesi için binlerce militanı Irak'tan gönderdiği Rusya tarafından dile getirildi. Rusya Dışişleri Bakanı Lavrov da, Palmira saldırısının ABD ve müttefikleri tarafından organize edilmiş olabileceğine dikkat çekti. Özü itibarıyla bir Irak örgütü olan IŞİD, ABD tarafından Suriye'ye ittirilmeye başlandı ve ilk hedef Humus gibi görünüyordu.

BUNDAN SONRASI

Bundan sonra askeri olarak da ne olacağı henüz belirsiz. Suriye ve Rusya'nın El Bab'a yönelik Rakka yolunu kapatmak istediği, ancak İran'ın buna itiraz ettiği söyleniyor.

İran'ın önerisi, Halep'in güneyindeki Tel el-Eys'ten İdlib'e yönelik operasyona başlamak. Bu operasyonun ilk hedefi arasında,

kuşatma altındaki Şii köyleri Fua ve Kefraya'yı kurtarmak bulunuyor. Sonrasında Cisreşşuğur ve İdlib'in cihatçılardan temizlenmesi planlanıyor.

Bütün bunlar, Türkiye'nin Suriye'deki varlığını da belirleyecek. Şimdilik Rusya, Türkiye'ye El Bab iznini vermiş görünüyor. Ancak İran'ın dediği olur ve İdlib'e taarruz başlarsa, Türkiye'nin desteklediği ve Türkiye'den ikmal alan binlerce cihatçı ne olacak? Türkiye'nin Rusya ile vardığı anlaşmanın sınanacağı yerlerden birisi İdlib olacak.

Ancak belki de daha önemlisi, siyasi vaziyet. Kürt bölgelerindeki yabancı askeri üsler ve askerler, güney cephesinde Ürdün ve İsrail'in pozisyonu, Türkiye'nin Suriye'deki fiili varlığını nereye kadar ilerleteceği ve sürdüreceği, Kürt meselesinin nasıl çözümleneceği... Bütün bunlar, savaşın bitmediğini aslında yeni başladığını gösteriyor. Halep zaferi, Suriye'de çok kritik bir döneme girildiğini gösteriyor.

■ Erman Çete

KEMAL OKUYAN

GERÇEK MÜSLÜMANLAR OLMADI, HAYDİ GERÇEK ÜLKÜCÜLER GÖREV BAŞINA!

Kapita kendin

İşler karışıkça kafalar da karışıyor. “Devlet elden gidiyor” diyor bir muhalif aydın. Düne kadar devrimci bir tutumun cilvesi olarak gördüğü “bombalı katliamları” artık yan cebine koyamaya çağını anlamaya başlayan “radikal demokrasi” Kürt siyaseti ve siyasi iktidarı halkı nefret söylemi ile karşı karşıya getirmekle suçluyor.

Bu iki örnek bile kafaların yeterince karıştığını gösteriyor. Kafalar karışıyor çünkü meselenin özü ısrarla görülmek istenmiyor.

Ve şimdi karışık kafalarla “Başkanlık” hamlesine yanıt üretilmeye çalışıyor. Meselenin özüne geleceğim ama önce kafa karışıklığının hem boyutlarına hem sonuçlarına daha yakından bakalım.

MANSUR BİZİ EKMELE’E GÖTÜR... YA DA DEMİRTAŞ’A

Anlaşıldığı kadarıyla, 2014’te Mansur’la başlayıp sonra Demirtaş’la devam eden “stratejik deha”, bu sefer önümüze “gerçek milliyetçiler”i koyacak. Mansur Yavaş kendisini unutturdu, oysa 2014 yerel seçimlerinde vezir düşürme taktığının baş kahramanıydı. Melih devrilecek, Erdoğan altında kalacaktır bu stratejiye göre. Mansur Yavaş MHP’liydi, geniş bir kesim bunun çözüm olduğuna iknayı, hele bir Gökçek yenilsindi, gerisi çorap söküğü gibi gelecekti.

Gerisi geldi. Cemaat’in arabuluculuğu ve akli ile ortaya çıkan adaylara Ekmeleddin eklendi. Öyle bir adaydı ki, sanki CHP’nin laik duyarlılığı olan tabanını diğer aday Demirtaş’a ısındırmak gibi bir işlev için icat edilmişti. Mansur başarıya inandırmıştı, bu sefer bu adı bile hatırlanmayan aday kimseyi ikna etmedi, nitekim Erdoğan Cumhurbaşkanlığı

koltuğuna, meşruiyeti pekala sorgulanabilecek bir seçim sonrasında oturuverdi. Ancak üç adaylı sandığın bir diğer sonucu daha vardı: CHP tabanı biri MHP’li diğeri HDP’li iki adayı aynı anda tartışmaya başlamıştı.

2015’te Demirtaş liderliğindeki HDP, CHP’li seçmen-den hatırı sayılır bir oy alırken bunun bir “proje” olduğunu söyledik diye yemediğimiz hakaret kalmamıştı. Ciddi bir denemeydi bu, CNN başrolle soyunmuştu, şimdilerde keskin bir milliyetçi söylemi tercih eden Doğan medyasına bakıp içerleyenler, o zamanlar “eniştem beni neden öptü” sorusunu sormuyor ve hatta soranları hain ilan ediyordu. Tekelci medyanın önde gelen temsilcisinin HDP’nin halkla ilişkiler merkezi gibi çalışmasını solcular bile yadırgamıyor, zafer türkülerini söylüyorlardı.

Olmadı, Erdoğan bu projeyi boşa çıkarmayı becerdi. Bu ve benzer projelerin kendisini giderek daha fazla hissettiren belirsizlik koşullarında ek belirsizlikler yaratacak olmasından yararlandı.

Geride kemalistlerle Kürt milliyetçiliğini buluşturmayı cesur ve yaratıcı siyaset sanan ve aslında “radikal demokrat” olarak tanımlanmayı daha çok hak eden bir kısım solcu kaldı. CHP tabanı, Demirtaş’ı da, HDP’yi de unutmuştu.

SOL MUHALEFETİN MHP DERDİ

Şimdi “gerçek MHP’liler” aranıyordu!

Erdoğan Bahçeli’yi esir almıştı, böyle ülkücülük mü olurdu, Türkeş’in kemikleri sızlıyordu vs. vs. vs. Evet, yeni strateji MHP’li muhalifler üzerine kuruluyordu!

MHP Meclis’teki oylamada kaç fire verecek, referandumu gidilirse yüzde kaçlık bir

kesim Erdoğan-Bahçeli ittifakına dur diyecek? Türkiye’de muhalefetin temel derdi bu. Seslenme de şöyle: Ey gerçek ülkücüler...

Türkiye’de dinci ve milliyetçi siyasi akımların özellikle 60’ların sonundan itibaren, yükselen solun karşısına bir karşı-devrimci blok olarak çıktığını ve sonrasında geçişken bir taban yarattığını, bu tabanın da emperyalist merkezler ve sermaye sınıfı tarafından açık bir anti-komünist temele yerleştirildiğini görmezden gelip gerçeklere gözlerini kapatanların bugün MHP’yi ihanetle suçluyor olması son derece doğal.

Kafalar karışık.

Bizi CHP yönetiminin kafasının karışıklığı ilgilendiriyor. Ancak bu kafa karışıklığı toplumda yayılıyor, dahası zaten daralmış olan sola da bulaşıyor. Dün 2015 Haziranı’nda HDP’nin aldığı oya bakarak “işte budur” diyenlerin şimdi Akşener’e sempatiyle baktığını biliyorum.

Er-

“ KAPİTALİZMİ SORGULAMADAN, DÜZEN DEĞİŞİKLİĞİ TALEBİNİ MERKEZE KOYMADAN ALINAN HER ERDOĞAN KARŞITI POZİSYON ONU DAHA DA GÜÇLENDİRİYOR. AÇIK KONUŞMAK GEREKİYOR, BU DÜZEN DEĞİŞMEYECEKSE VE MESELE HUZUR-GÜVEN-İSTİKRAR GİBİ HER TARAFI DÖKÜLEN KAVRAMLAR ETRAFINDA BİR ARAYIŞA İNDİRGENECEKSE, BEN DE DERİM Kİ ERDOĞAN DEĞİŞMESİN! ”

lizmi sorgulamazsan ni sorgularsın böyle...

doğan ise gülüyordur. Aklı cemaatle MHP arasında gidip gelen bir ana muhalefet partisi; küçük dünyaları ile büyük siyaset arasına köprü dikerken helak olan bir sol!

Meselenin özünden uzaklaştıkça...

Oysa meselenin özü hiç bu kadar açık, çıplak hale gelmemiştir. Kapitalist dünya sistemi çatırdamasa da fena halde sallanıyor. Herkes "tek kutuplu dünyadan çok kutupluya geçiş sancıları"ndan söz ediyor ama işin gerçeği şu ki, kapitalizmin yeni bir dengeye nasıl kavuşacağını kimse bilmiyor.

SALLANAN DÜNYANIN SALLANAN FIRSATÇILARI

ABD hegemonik güç olarak aynı zamanda bu barbarlığı kendi çıkarlarını merkezi koyarak düzene sokuyordu. Şimdi kapitalizmin krizine bir hegemonya boşluğu ekleniyor.

Erdoğan, bu boşluğa oynuyor. Zamanında Türkiye'de sermaye sınıfının yeni bir çıkış arayışı ile başat emperyalist ülkelerin çıkarları AKP'nin ideolojik-siyasal he-

defleri ile örtüşmüştü. Bu sacayağı zaman içinde bozuldu, öyle bir noktaya geldi ki, ABD (en azından ABD içindeki güçlü bir odak) Erdoğan'ı devirmek için ardı ardına hamle yapma gereksinimi duydu. Bu hamlelerin boşa çıkmasına kimse şaşırmasın, dünyanın düzeni "bozuldu" bir kere.

Türkiye, bu dağınkılığa Birinci Cumhuriyet'in yıkılıp yerine ikincisinin (İslamcı olanının) kurulmak istendiği ama bunun pek de mümkün olmadığı ortaya çıktı (2011-2013) bir sırada yakalandı. Emperyalist dünyada hegemonya krizi var, ittifaklar dağılıyor, sistem Çin Halk Cumhuriyeti ve Rusya'yı bir yere koyamıyor, Avrupa Birliği 1945 sonrasında ilk kez bu çapta bir pusulasızlığa mahkum oluyor.

Bütün bunlar yaşanırken Erdoğan'la işin özünü ihmal ederek uğraşmak mümkün olmaktan çıkıyor!

Erdoğan, kendisini ilk fırsatta bir kaşık suda boğacak patronlar için dahi bu dağılma anında bir istikrar çapasıdır.

İstikrar ara-
yışı,

toplumun seçeneksiz bırakılmış büyük çoğunluğu için de biricik tutamak noktasıdır.

Yunanistan burjuvazisi bu dağılma anını nasıl istikrara solu paralize edecek bir siyasi aktöre, Çıpras'a sarıllarak karşılıyorsa, Türkiye'de de birkaç koşul üst üste gelinceye kadar Erdoğan'a duacı bir sermaye sınıfı var.

Kapitalizmi sorgulamadan, düzen değişikliği talebini merkeze koymadan alınan her Erdoğan karşıtı pozisyon onu daha da güçlendiriyor. Açık konuşmak gerekiyor, bu düzen değişmeyecekse ve mesele huzur-güven-istikrar gibi her tarafı dökülen kavramlar etrafında bir arayışa indirgenecekse, ben de derim ki Erdoğan değişmesin! Daha kötü olur. Üç metrelik asfaltı ancak otuz denemede dökülen bir ekibin elinde Türkiye kapitalizmi üç günde daha derin bir uçurumun eşiğine gelir!

Kapitalizm sarsılıyor ve derin çatlakların ortaya çıkması yakındır. Herkes buna hazırlanıyor. Putin, yanı başında İslamcı hülyaları olan Erdoğan'ın büyük bir badireyi atlatmasına neden izin verdi sanıyorsunuz? O da uzun vadeli değil, kısa erimli plan yapabiliyor ancak. Güçlenen Erdoğan'ın Rusya ve onun hinterlandındaki Müslüman nüfusu etkileyeceğini elbette bilir. Bu anlamda Yalçın Küçük, "Rusya laik bir Türkiye'yi tercih eder" derken haklıdır ama dünya şu sıralar ancak kısa erimli hesaplarla dönüyor. Putin ABD'nin bu bölgede istediği gibi iktidarları devirmesine göz yummayacağını üç kez gösterdi ve bütün maliyeti göze aldı. Ukrayna'da yönetim değişti ama Ukrayna artık bir devlet bile değil! Suriye'de Esad'ın yanında tavrı aldı. Son olarak Erdoğan'ı ABD'ye karşı korudu. Onun dinciliği sonraki mesele!

Ne diyorduk, çölde susuz

KAPİTALİZM SARSILIYOR VE DERİN ÇATLAKLARIN ORTAYA ÇIKMASI YAKINDIR. HERKES BUNA HAZIRLANIYOR. PUTİN, YANI BAŞINDA İSLAMCI HÜLYALARI OLAN ERDOĞAN'IN BÜYÜK BİR BADİREYİ ATLATMASINA NEDEN İZİN VERDİ SANIYORSUNUZ? O DA UZUN VADELİ DEĞİL, KISA ERİMLİ PLAN YAPABİLİYOR ANCAK.

kalan biri karşısına çıkan su birikintisinin hijyenliğini sorgulamaz. Kapitalizm kendi yarattığı çölde yol bulmaya çalışıyor.

Bu bugünün politikası.

SAÇMA İKİLEMLER, YANLIŞ POLİTİKALAR

Yarın?

Bir dediği bir dediğini tutmayan politikacı, ilkelere değil uyuşturulmuş kitlelerle siyaset yapan bir lider dağılma anlarında egemen sınıf için bir tercih nedenidir.

Hele hele ana muhalefet hem ilkesiz hem beceriksizken!

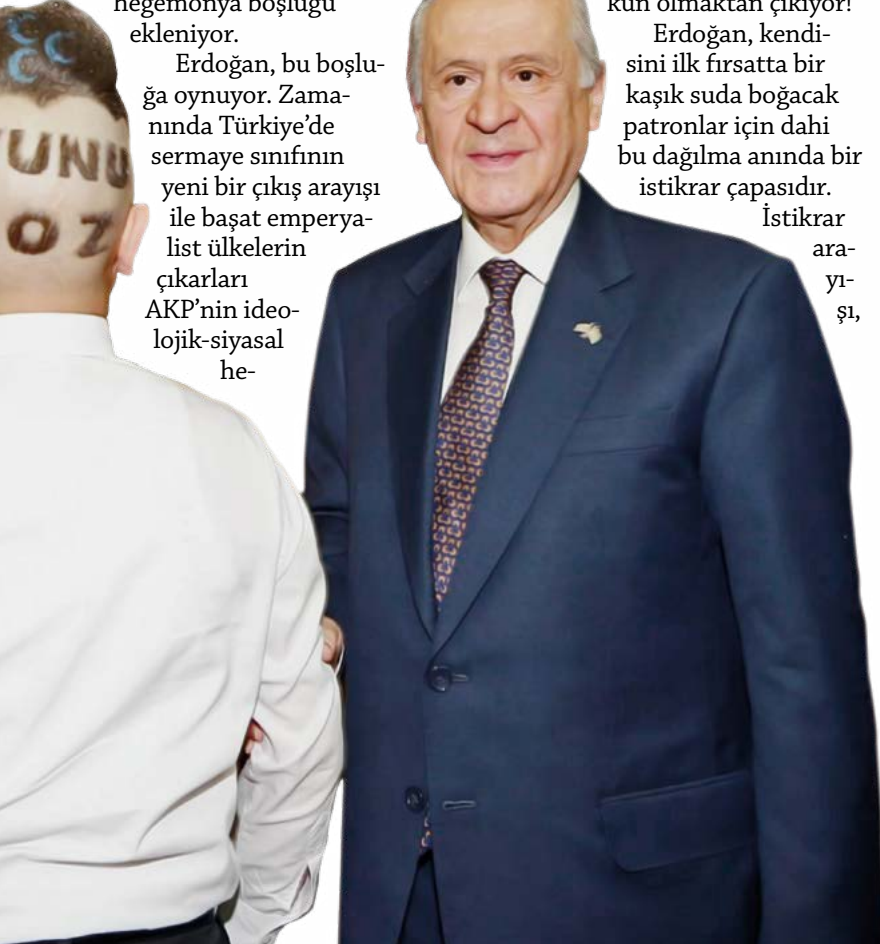
Burada tek sorun, dünya sistemi dağılırken, her gün ama her gün yeniden plan yapmak zorunda olan Erdoğan'ın kendi "kurtuluş" mücadelesi ile Türkiye kapitalizminin beka arayışının uyumunu sağlamasındaki zorluklar!

Unutmayalım, dağılan dünya sistemi aynı zamanda dostluklarla düşmanlıklar arasındaki geçişleri de hızlandırdı. İçerideki kitleyi uyuşturmak için sürekli düşman üretmek zorunda olan Erdoğan'ın üzerine her geçen gün daha çok salvo atışı yapılacaktır.

Bu salvolardan mı Erdoğan'dan yana mı olacaksınız?

İşte bugünkü çaresizliğin nedeni bu sorunun kendisinin reddedilmemiş olmasıdır.

Çaresizlik kurulu düzenin çaresizliğidir. Bunun parçası olmak zorunda değilsiniz.

Komünistler 'Avrupa Birleşik

AVRUPA KOMÜNİST İNİSİYATİFİ AVRUPA'DAN 16 KOMÜNİST PARTİNİN KATILDIĞI BİR SEMİNERDE LENİN'İN "AVRUPA BİRLEŞİK DEVLETLERİ SLOGANI ÜZERİNE" MAKALESİNİ TARTIŞTI. KOMÜNİST PARTİ, KURUCU PARTİLERDEN OLDUĞU İNİSİYATİFİN BU ETKİNLİĞİNE BİR HEYETLE KATILDI. KP HEYETİNDEN KEMAL OKUYAN'IN YAZILI KATKISINDAN BAZI BÖLÜMLERİ OKURLARIMIZLA PAYLAŞIYORUZ.

Avrupa Komünist İnisyatifi, Lenin'in 1915'te yazdığı "Avrupa Birleşik Devletleri Sloganı Üzerine" makalesi üzerine seminer düzenledi. Avrupa'dan 16 komünist partinin katıldığı seminerde Latin Amerika ve Asya'dan üç partinin temsilcileri konuk olarak söz aldı. Komünist Parti'nin kurucu partilerden olduğu inisiyatifin bu etkinliğinde KP heyetinden Kemal Okuyan yazılı katkısının yanında, Lenin'in makalesinin güncel önemine işaret eden, sistem içi çözümlerin solu nasıl etkisizleştirdiğine değindiği bir konuşma da yaptı. İlgili izlenen bu konuşmada Okuyan düzen solunun dünyada NATO-AB eksenine ve onun karşısında Avrasya-Latin Amerika eksenleri arasında nasıl sıkıştığına örnekler verdikten sonra bunun Türkiye'deki yansımalarına değindi. Kemal Okuyan'ın toplantıya sunduğu yazılı katkıdan aktarıyoruz:

STANTINOS PAPADAKIS, Non Attached Member of the European Parliament, MEP of the KKE
expressed rests with the author or authors. These views do not necessarily express the official position of the European Parliament

EU and the other imperialist unions

after Lenin wrote "On the Slogan for a United States of Europe".

The struggle of the communist
the capitalist bar...ialism.

Devletleri Slogani'ni tartıştı

LENİN 100 YIL SONRA YİNE HAKLI

Bir yıl sonra Ekim Devrimi'nin 100. yılını kutlayacağız. Dünyada ilk sosyalist kuruluş deneyinin başlamasına neden olan bu büyük tarihsel olayın bir kaza, bir rastlantı olduğunu ileri sürenlerin tersine, Rus Sosyalist Devrimi'nin bir dizi nesnel ve öznel etmenin çakışması sonucu gerçekleştiğini biliyoruz.

Devrimin öncü örgütü olarak Bolşevik Parti'nin yaklaşık 15 yıllık mücadelesinde kuşkusuz geriye düşüşler ve bir dizi iç sorunun yol açtığı belirsizlikler var. Ancak bu tarihi 1917 Ekim Devrimi'ne başlayan sayısız sıçrama, hamle ve teorik-siyasal müdahaleyi hesaba katmadan yapılacak her değerlendirme Ekim Devrimi'nin arkasındaki birikimi, devrimci iradeyi değersizleştirme anlamına gelecektir.

Sözünü ettiğim siyasi müdahalelerden biri Lenin'in 1915 Ağustosunda kaleme aldığı "Avrupa Birleşik Devletler Slogani Üzerine" makalesidir. Bu makale kısa olmasına karşın, sonraki yıllara devrettikleriyle Lenin'in en çarpıcı çalışmalarından biri olarak nitelendirilmeyi hak etmektedir.

Peki bu makale neden önemli, neden özellikle dikkati çekiyor?

Lenin, Emperyalist Savaş'ın ortasında, devrimi, burjuva diktatörlüğünün işçi sınıfı tarafından yıkılmasını merkeze koymayan her tür analizi, her tür stratejiyi baştan mahkum ediyor. Bugün dünyada ilerici hareketleri saran reformist, sosyal-demokrat eğilimlerin korktuğu, sekterlikle ya da hayalcilikle itham ettiği bir çizgiyi Lenin ısrarla savunuyor.

Lenin'in Birinci Dünya Savaşı'nın patlamasıyla birlikte yaptığı sayısız uyarı hesaba kattığımızda bunda hiç şaşırtıcı bir yan yok. İnsanlığın o ana kadar karşı karşıya kaldığı en ağır yıkım koşullarında Lenin bu yıkımın nedenini çağdaşı Marksistlerden çok daha açık ve kesin bir dille işaret ediyordu: Emperyalizm.

Emperyalizm ise kapitalizmin içine girdiği yeni bir evrenin bizzat kendisiydi ve kriz, kaos ve savaşsız bir kapitalizm mümkün değildi. Savaş koşullarında devrimin meşruiyeti, zorunluluğu, güncelliği ve imkanları artıyordu.

Reformizmin en yetkin temsilcilerinden Bernstein, burjuva düzeninin çöküşüne inanmadığını vaaz ederken Lenin, ısrarla insanlığı büyük yıkıma sürükleyen kapitalizmin devrimle yanıtlanmasını, deyim yerindeyse cezalandırılmasını istiyordu.

Lenin ilk başta zararsız gibi gözükten bu sloganın kapitalizmi meşrulaştırdığını ileri sürmekte ve kapitalizm koşullarında iç çelişkilerinden arındırılmış, istikrarlı ve eşit dağılmış bir toplumsal sistemin mümkün olduğuna ilişkin her tür hayalin terk edilmesi gerektiğini belirtmektedir.

Komünistler son tahlilde sınırları ortadan kaldırılmasını isterler, daha büyük siyasi birimlerden yanadırlar. Ancak bugün olduğu gibi, sınırlara müdahale, komünistlerin tarihsel hedefinden çok farklı bir amaca, eşitsizliklerin, haksızlıkların, emperyalist barbarlığın meşrulaşması anlamına gelecektir. Bugün Avrupa Birliği'nin tıpkı Lenin'in işaret ettiği gibi en güçlü, en gelişkin emperyalist ülkelerin, Almanya'nın, Fransa'nın ve diğerlerinin tekellerine hizmet ettiği açıktır. Bu birliğin her durumda sosyalizmin kuruluşunu kolaylaştıracağına ilişkin tezlerle oportünist bir eğilime devrimci bir sos katmak isteyenlerin ne kadar büyük bir ihanet içinde olduğu bugün görülmüyor mu?

Avrupa Birliği'nin ABD karşısında dengeleyici bir güç olarak "olumlu" bir işlevi olacağını ileri sürenleri de neredeyse 100 yıl önce yanıtlamış gibidir Lenin; verili ekonomik koşullarda Avrupa Birleşik Devletleri'nin ancak ABD'nin hızlı gelişmesini yavaşlatmaya yarayacağını söylemektedir.

Bu ne demektir? Bu savaş demektir. Çünkü, emperyalist ülkeler arasındaki çelişkiler işçi sınıfı hareketi açısından bazı olanaklar ortaya çıkartır ama eğer o hareket devrimci bir stratejiye sahipse! Bunun dışında bir emperyalist odak bir diğeri tarafından dengelenmez, emperyalist rekabet, eşitsiz gelişime dayanır ve her zaman keskinleşme olasılığını beraberinde getirir. Bu da savaş demektir.

"Kapitalist bir devletin gerçek gücünü test etmenin savaştan başka bir yolu yoktur."

Lenin iç çelişkileri, eşitsizlikleri olmayan bir emperyalist sistem yok diyor, buradan devrimci bir strateji çıkıyor. 1957 yılında ise uluslararası komünist hareketi etkileyen reformist eğilim aynı gerçeği bakın nasıl tersyüz ediyor:

"Şimdi artık sert çelişkiler yalnızca burjuvazi ile işçi sınıfı arasında değil, aynı zamanda, tekeli burjuvazi ile halkın bütün kesimleri arasında; Amerikan tekeli burjuvazisi ile öteki kapitalist ülkelerin halkları, hatta burjuvazileri arasında ortaya çıkmış bulunmaktadır." (Dünya Komünist ve İşçi Partileri 1957 toplantısı sonuç metni)

Leninizm, bir emperyalist ülkeye karşı bir başka emperyalist ülkenin yanında saf tutmamaktır; Leninizm burjuvazinin saflarında müttefik aramamaktır; Leninizm kapitalizmin yarattığı kaos ve krizlere kapitalizm içi çözümler aramamaktır. Lenin'in makalesi, daha iyi bir kapitalizm, reformlarla burjuva toplumunu yaşanabilir hale getirme stratejilerine karşı öldürücüdür.

Barış örgütleri 2017'de

ÜÇ KOMŞU ÜLKENİN BARIŞ ÖRGÜTLERİNİN YEDİNCİ TOPLANTISI SELANİK'TE GERÇEKLEŞTİRİLDİ. TOPLANTIDA KAPATILAN BARIŞ DERNEĞİ İLE DAYANIŞMA ÖNE ÇIKTI. ÖNÜMÜZDEKİ AYLARDA ÜÇ ÖRGÜTÜN ÖNCÜLÜĞÜNDE BİR ULUSLARARASI HEYET BU KAPSAMDA ÜLKEMİZİ ZİYARET EDECEK. 2017 ÜÇLÜ TOPLANTISI DA TÜRKİYE'DE GERÇEKLEŞTİRİLECEK.

Dünya Barış Konseyi'ne bağlı Kıbrıs, Türkiye ve Yunanistan barış örgütlerinin gelenekselleşen Üçlü Toplantılarının (Trilateral) yedincisi 9-12 Aralık tarihleri arasında yapıldı. Kıbrıs Barış Konseyi, Türkiye Barış Derneği ve Yunanistan Uluslararası Yumuşama ve Barış Komitesi (EEDYE) arasında yedi yıl önce başlatılan buluşmaların sonuncusunun adresi Selanik oldu. Toplantıya Türkiye'den bu kez Türkiye Barış Komitesini temsilen Zuhul Okuyan, Aydemir Güler ve Burhan Aksakal katıldılar.

Ana sloganı "Ülkelerimizin emperyalist plan ve savaşlara katılımına hayır! - Türkiye Barış Derneği'nin kapatılmasınınin geri çekilmesini talep ediyoruz" olan Üçlü Toplantının sonuç bildi-

risinde başta Ortadoğu olmak üzere sürmekte olan gerilimlere işaret ediliyor, emperyalizmin enerji kaynakları ve yollarının denetimine yönelik artan saldırganlığın duyulan kaygı dile getiriliyor, bu kapsamda mültecı akışını önleme bahanesiyle NATO'nun Ege Denizine müdahalesine değiniliyor. NATO'nun gerçek niyetinin Rusya'nın bölgedeki varlığına karşı denge arayışı olduğu belirtilen bildiri de genel bir emperyalist savaş tehlikesinin gerçek hale geldiği vurgulanıyor ve üç komşu ülkenin halkları örgütlü mücadeleye çağırılıyor.

Üç barış örgütünün açıklamasında Barış Derneği'nin kapatılmasıyla ilgili olarak da şu mesaj verildi:

"7. Trilateral Türkiye yetkililerinin, Dünya Barış Konseyi'nin,

Kasım ayında Brezilya'da düzenlenen Asamble'de yeniden Yürütme Kurulu'na seçilen itibarlı bir üyesi olan Türkiye Barış Derneği'ni kapatma kararını şiddetle reddetmektedir. Herhangi bir hükümetin bir barış hareketinin yasal eylemleri hakkında karar alma ve bu eylemlere özellikle "terörle mücadele yasaları" adı altında suçlamalarla müdahale hakkı olabileceğini kabul etmiyoruz. Söz konusu kararın bütünüyle ve koşulsuz olarak derhal kaldırılmasını talep ediyor. Türkiye Barış Derneği'ne en içten dayanışma ve desteğimizi ilan ediyoruz."

Selanik toplantısında bir sonraki buluşmanın Türkiye'de gerçekleştirileceği de vurgulandı.

Toplantıda üç barış örgütünün öncülüğünde önümüzdeki aylarda Barış Derneği ile dayanışma amacıyla bir uluslararası

heyetin Türkiye'yi ziyaret etmesi konusunda da anlaşma sağlandı.

Üçlü toplantıda Kıbrıs'ı Barış Konseyi Başkanı Silva Tingerides başkanlığında bir heyet temsil ederken, toplantıya EEDYE başkanı ve aynı zamanda Yunanistan Komünist Partisi milletvekili Stavros Tassos, EEDYE Genel Sekreteri Elpida Pantelaki ile Atina, Selanik, Hanya ve Ege Adalarından barış komitesi üyeleri katıldılar. Dünya Barış Konseyi Yürütme Sekreteri İraklis Tsavdaridis de toplantıda Konseyi temsil etti.

Buluşmaya başka etkinlikler de eşlik etti. 1963'de katledilen komünist barış mücadelecisi Grigoris Lambrakis anısına yapılmış anıtı ziyaret eden delegeler Selanik'teki NATO komuta merkezinin önünde bir protesto gösterisi

Türkiye'de

düzenleyerek Üçlü Toplantının sonuç bildirisini yetkililere teslim ettiler. Daha sonra delegeler Selanik yakınlarında BM Mülteciler Yüksek Kurulu tarafından kurulan ve ağırlıklı olarak Suriyelilerin bulunduğu bir göçmen kampını ziyaret ederek kamp sakinleriyle görüştüler.

Yunanistan Komünist Partisi bu yıl Yunanistan Demokratik Ordusu'nun 70. kuruluş yıldönümünü çeşitli etkinliklerle kutluyor. 11 Aralık'ta bu kapsamda Selanik Üniversitesinde yapılan toplantıya Trilateral delegeleri de katıldı. Yunan İç Savaşı ve Demokratik Ordu'nun anlatıldığı bir belgesel filmin ilk kez gösterildiği toplantıda çok sayıda Demokratik Ordu savaşçısı hazır bulundu.

barış derneği

Dünya Barış Konseyi'nin tarihsel çıkışı: Stockholm Çağrısı

Dünya Barış Konseyi, Soğuk Savaşın ilk günlerinde, 15 Mart 1950'de nükleer silahların mutlak biçimde yasaklanmasını talep eden Stockholm Çağrısı'nı yayınladı. Konseyin ilk başkanı olan Fransız Komünist fizikçi Frédéric Joliot-Curie'nin başlattığı girişim tüm dünyada kitlelerin imzasına açılarak militan bir çalışmaya taşındı. Sovyetler Birliği yurttaşı olan büyük bir kesimin de dahil olduğu toplam imzacı sayısı 273 milyonu geçti.

"Halkların yıldırılmasının ve kitlesel kıyımının aracı olan atom silahlarının yasadışı ilan edilmesini talep ediyoruz. Atom silahlarını bir başka ülkeye karşı ilk kullanan hükümetin insanlığa karşı suç işlemiş olacağına ve savaş suçlusu olarak muamele görmesi gerektiğine inanıyoruz. Dünya üzerindeki tüm iyi niyetli erkek ve kadınları bu çağrını imzalamaya çağırıyoruz."

İmzacılardan sadece birkaçının adını anıyoruz: Jorge Amado, Louis Aragon, Marc Chagal, Ilya Ehrenburg, Thomas Mann, Pablo Neruda, Pablo Picasso, Dmitri Şostakoviç...

Türkiye Barış Komitesi

ANTI-EMPERYALİST KARAKTERLİ VE SINIF MÜCADELESİ EKSENLİ BARIŞ MÜCADELESİ YOLA DEVAM EDİYOR.

Barış mücadelesi adını kullanan akımların sayısı kuşkusuz birden fazladır. Marksistler barışı yalnızca bir "savaşsızlık durumu" olarak kavrayamazlar. Savaş ve barış, ulusal ve uluslararası alanda sınıf mücadelesinin belirlediği bir ortamda siyasetin farklı fazlarıdır. Marksistler savaşları haklı ve haksız diye ayırır ve sömürünün her türlüüne karşı verilen savaşları tereddütsüz olurlar. Hatta bu mücadeleler hakiki barışın mümkün olacağı bir dünyanın inşası anlamına gelir. Yine barışın her türlüünü olumlamak mümkün değildir. Köleliği, bağımlılığı kurumsallaştıracak olan bir barış hem koskoca bir yalandır, hem de savaşın geri gelmesi için yeterli bütün nedenleri yapısında barındırır. Savaşa karşı mücadele, ancak onun nedenlerini ortadan kaldırmayı amaçladığı ölçüde sonuç alıcı ve tutarlı olabilir. 1949'dan bu yana Dünya Barış Konseyi'nde bir araya gelen uluslararası barış hareketini ayırt eden yaklaşım da bu hareketin kendisini anti-emperyalist mücadelenin parçası olarak ve sınıflar mücadelesinde emekçilerin safında tanımlamasıdır. Bu akımın uluslararası komünist hareketin ön ayak olmasıyla doğması da rastlantı değildir.

Geçtiğimiz ay hakkında kapatma kararı verilen Barış Derneği de buydu. 1950 Türk Barışseverler Cemiyeti ve 1977 Türkiye Barış Komiteleri Derneği'nin ardından 2003'de kurulan Barış Derneği bu geleneğin sürdürücüsü oldu. NATO'ya ve Türkiye'nin NATO üyeliğine, ülkemizdeki emperyalist üslup ve her tür bağımlılık ilişkisine, ülkemizde yabancı askeri varlığa, silahsızlanmaya ve nükleer savaş tehdidine, Türkiye'nin yurtdışında şu veya bu sıfatla asker buldurmasına, genel olarak emperyalist savaşlara, özel olarak ülkemizin dahil edildiği çatışma süreçlerine karşı Barış Derneği ilkeli ve etkili bir mücadele yürüttü. Bu mücadele

uluslararası alandaki yankısını Dünya Barış Konseyi ile sürdürülen çalışmalar aracılığıyla buldu. Konseyin bir dizi Avrupa ve Ortadoğu bölge toplantısı Türkiye'de gerçekleştirildi. Barış Derneği kardeş örgütlerin destek ve katılımlarıyla özellikle Suriye'deki savaşa karşı etkinlikler gerçekleştirdi, raporlar yayınladı. 2008 yılında Karakaş'ta toplanan Dünya Asamblesinde ilk kez Konseyin Yürütme Kurulu üyeliğine seçilen Barış Derneği 2012 Katmandu ve 2016 Sao Luis Asamblelerinde aynı göreve yeniden seçildi. Dernek Türkiye'de hukuksuz ve hükümsüz bir OHAL kararnamesiyle kapanmış ilan edilirken, Birleşmiş Milletler nezdinde tanınan bir kuruluş olan Dünya Barış Konseyi'nin Yürütme Kurulu üyesi!

Barış Derneği'nin hukuki varlığına yönelik saldırıya karşı bir hukuk savaşı başlatılmak üzere. Saldırı uluslararası alanda büyük tepki gördü, çok sayıda dayanışma mesajının dışında konu ulusal parlamentolara taşındı. Önümüzdeki aylarda uluslararası bir heyetin barış hareketiyle dayanışma amacıyla Türkiye'yi ziyaret etmesi gerek Sao Luis Asamblesinde, gerekse Selanik'teki Üçlü Toplantıda heyecanla karşılanan bir öneri oldu.

Öte yandan yukarıda tarif edilen barış mücadelesinin adressiz ve sahipsiz kalması, bir kararnameyle son bulması saçmadır ve asla düşünülemez. Tersine bu gelenek emperyalist savaşın kapıya dayandığı günümüz koşullarında güçlenerek sürdürülmeli, yükseltilmelidir. Türkiye'de savaş suçlularının yakası bırakılmamalıdır.

Türkiye Barış Komitesi bu doğrultuda geleneği sürdürmek üzere yola çıkmış bulunuyor.

2016 GÖRÜŞMELERİNDE AKEL VE KKE'NİN AYRIŞMA VE TARTIŞMA NOKTALARI

Birleşik ve Bağımsız Kıbrıs:

YKP (KKE) KIBRIS SÜRECİ KONUSUNDA DETAYLI BİR ANALİZ VE KARAR METNİNİ EKİM SONUNDA YAYINLADI. AKEL İLE YAYINLANMASI ÖNCESİNDE PAYLAŞILAN KARAR METNİ, KIBRIS HALKLARININ BİRLEŞİK MÜCADELESİ İÇİN TEK DEVLET ÖNGÖRÜYOR VE NATO'NUN YANINDA AB'NİN ASKERİ VARLIĞINI DA REDDEDİYOR

Tahmin edilebileceği gibi, 2016 yılı boyunca bölgenin ve AB'nin gündemleri, Kıbrıs barış görüşmelerini de doğrudan etkiledi. Bu çerçevede bölgenin iki komünist partisi Emekçi Halkın İlerici Partisi (AKEL) ve Yunanistan Komünist Partisi (KKE), Kıbrıs gündeminde farklı vurgulara sahip, ancak ilkel düzeyde benzeşen yaklaşımlar sergilediler.

Ancak, Akıncı ve Anastadiadis arasında BM arabuluculuğunda ilerleyen ikili görüşmeler 2016 sonbaharında hız kazanmışken, AKEL ve KKE'nin sürece ilişkin ayrışma noktaları belirginleşmeye başladı.

KKE Merkez Komitesi, Ekim ayı sonunda, uzun süredir üzerinde çalıştıkları Kıbrıs süreci konusunda detaylı bir analiz ve karar metni oluşturdu. KKE Merkez

Komitesi kamuya yayınlanması öncesinde karar metnini AKEL Merkez Komitesine 19 Ekim 2016 tarihinde bir mektup ile ilettili.

29 Ekim'de kamuoyuyla da paylaşılan bu karar metninde, KKE 2016 başında açıkladığı ana eksenlerinin tekrar altını çizerek, temel ayrışma noktası olarak gördüğü ve siyasi açıdan sorunlu bulunduğu konuları listeliyordu.

Ayrışma noktalarının başında, "Birleşik Kıbrıs" devletinin yapılanması gelmekteydi. KKE'ye göre birleşik devlet, iki ayrı devletin, yani görüşmeler çerçevesinde dile getirilen ve AKEL'in de savunucusu olduğu "iki kurucu devle-

tin" varlığıyla değil tek ve üniter bir devlet yapısıyla olanaklıydı.

Ayrıca, Kıbrıs halkının Kıbrıslı Türk ya da Rum olmasına bakılmadan, koşulsuz ve kurlsız mutlak hareket özgürlüğüne sahip olması gerektiğini öne sürmekteydi.

KKE özetle, "iki toplumlu" (bicommunal) ve "iki bölge" (bizonal) bir çözümün, iki kurucu devletin varlığının, milliyetçiliğe ve gettolaşmaya yol açacağı, bunun emperyalizme ve burjuvaziye karşı yürütülecek işçi sınıfı mücadelesinin ve tüm Kıbrıs halklarının birleşik mücade-

sinin önünde engel oluşturacağı kaygısını iletliyordu.

KKE Merkez Komitesi adada her tür emperyalist gücün varlığının reddedilmesi gerektiğini, bunlar içerisinde NATO'nun yanı sıra AB'nin de bulunduğunu vurguluyordu.

AKEL Merkez Komitesi Politbürosu, KKE'nin bu metnine 4 Kasım tarihinde doğrudan kamuya açık yayınladığı bir mektupla yanıt verdi.

Politbüro, "iki toplum arasında benimsenmiş olan ve yeniden birleşmiş bir Kıbrıs Cumhuriyeti için Kıbrıs'ta iki bölge, iki toplumlu bir federasyon yapısının kurulmasını öngören federasyon stratejik

Federal mi Üniter mi?

hedefinin terk edilmesi gerektiğine dair Yunanistan Komünist Partisi – KKE'nin bugün öne sürdüğü yeni tezin yanlış olduğu görüşünde" olduklarını söyleyerek sözlerine başlıyordu.

İki bölgeyi iki toplumlu federatif yapıyı, Kıbrıs'ta 40 küsur yıldan beri sürdürülen bağımsızlık mücadelesinin dinamikleri üzerinden gerekçelendiren AKEL:

"Kıbrıs sorununun çözümü amacıyla yapılan görüşmelerin çökmesi, emperyalizmin Kıbrıs'ta mevcudiyetinin ve taksimin süregitmesi tehlikesi öncesinde işgalin sonlanması, Kıbrıs'ın ve halkımızın yeniden birleşmesi için tek çıkış yolu üzerinde anlaştığımız şekilde Kıbrıs'ın federasyonlaşması için çalışmamızdır. Federal devleti birlikte teşkil edecek federal birimlerin isimlendirilmesi de gerek

çözüm biçimi, gerekse yurttaşların hakları açısından gerçek öneme sahip değildir." demekteydi.

Mektubun sonlarına doğru, AKEL'in yanıtı KKE'ye karşı keskin ifadeler içermekteydi:

"... KKE'nin Kıbrıs sorununa ilişkin görüşünü değiştirme kararını alırken, demokratik olarak Kıbrıs halkı tarafından dile getirilen tezin egemen tez olduğu ve özellikle de bağımsız ve egemen Kıbrıs devletinin devlet yapısıyla ilgili konularda, herkesin bunu savunması gerektiği ilkesinin kabul edilmesi için Kıbrıs'ta ve Yunanistan'da başta komünistler olmak üzere ilerici güçlerin geçmişte çetin müca-

deleler vermiş olduklarını özellikle dikkate alması gerektiğini de kaydetmeliyiz.

...
Hem Yunanistan'da, hem de Kıbrıs'ta, adadaki statükonun devam etmesiyle flört eden ve Kıbrıs-türk toplumuyla onurlu bir uzlaşma temelinde yeniden birleşme yerine, taksimi tercih eden milliyetçi güçlerin, bu görüş değişikliğini değerlendireceklerinden ve bunu KKE'nin arzuladığı yönde yapmayacaklarından da şüphemiz yoktur..."

KKE Merkez Komite Politbüro, 9 Kasım tarihinde, AKEL'in bu yanıtını benzer bir keskinlikle cevapladı.

KKE, üniter egemen Kıbrıs devleti için işçi sınıfı tüm Kıbrıs halklarının birleşik mücadelesi vurgusunu tekrarlayarak şunları yazdı:

"Sonuçta, AKEL dahil, Kıbrıs ve Yunanistan'daki diğer partilerin tarafı olduğu 'kutsal kanun' ve ilkesel

bir meseleye dönüşmüş bu ıstıraplı, 'İki bölgeyi iki toplumlu federatif' yapı tavizi, Türkiye burjuva sınıfının ve sözde Kıbrıslı Türk devletinin konumunu kalcılaştırmaktadır."

KKE Politbürosu, Kıbrıs sorununun, adanın Kuzey tarafındaki işgalin, NATO müdahalesinin ve bölgedeki diğer genel emperyalist planların gerçekliğinde uluslararası bir mücadele alanı olduğu konusunda ısrarcı olduklarını tekrarladı.

Son olarak da KKE Genel Sekreteri Kutsumbas 28 Kasım'da yaptığı açıklamada, KKE'nin üniter yapıda bir birleşik Kıbrıs iddiasında kararlı olduğunu bir kez daha vurgulayan tezlerini sıraladıktan sonra, önümüzdeki süreçte Avrupa parlamentosundan, sendikalara, uluslararası komünist hareketten meydanlara, Parti'nin var olduğu her zeminde mücadeleyi sürdürme çağrısı yaptı.

■ Burçak Özöglü

Kıbrıs görüşmelerinin kısa tarihçesi:

Annan planları:

Kasım 2002'de 1974 yılından itibaren çeşitli biçimlerde gündeme gelen planlar ile bir sonuca ulaşılamaması üzerine BM Genel Sekreteri Kofi Annan tarafından birinci "Annan Planı" oluşturuldu.

Çeşitli değişiklik ve düzenlemelerle ortaya çıkarılan beşinci ve son "Annan Planı",

Nisan 2004'te Kıbrıslı Türk ve Kıbrıslı Rum toplumların oylamasına sunuldu.

İki toplumda da eş zamanlı yapılan referandumda plan, Kıbrıslı Türklerin %64.9 evet oyuna karşılık Kıbrıslı Rumların % 75.8 hayır oyu ile reddedildi. Oylamada AKEL planın Türk tarafından yana olduğu ve yeterli müzakere sürecine dayandırılmadığı gerekçesiyle

"Hayır" oyu çağrısı yaptı. Yunanistan Komünist Partisi (KKE) de Annan Planını adadaki Türkiye işgalini meşrulaştırdığı gerekçesiyle reddederek sürece müdahil oldu.

ABD ve Avrupa'nın müdahalesiyle belirlenmiş 2004'teki plan, iki federal devletten oluşan "Birleşik Kıbrıs Cumhuriyetini" tanımlıyordu. Özü itibarıyla, Türkiye işgalini oldu

bittiye getiren, garantör ülkelerin (Türkiye, Yunanistan, İngiltere) statülerine dokunmayan ve hatta onlara askeri müdahale hakkı tanıyan bir yapısı vardı.

AKEL Genel Sekreteri D. Hristofias'ın Kıbrıs Cumhuriyeti Başkanı seçilmesinden sonra Mart 2008'de dönemin KKTC Cumhurbaşkanı Mehmet Ali Talat ve Hristofias arasında bir Ortak Deklarasyon imzalandı.

Nisan 2010'da Kuzey Kıbrıs'ta Talat, yerini sağcı Ulusal Birlik Partisi lideri Derviş Eroğlu'na bıraktı. Eroğlu, seçildiği günden itibaren, federatif bir yapıda bir araya gelecek iki kurucu yapının, "egemen devletler" olarak değişmesi gerektiği konusunda kesin tavır belirtti ve süreç, Mart 2012'de Eroğlu'nun çekilmesi ile donduruldu.

2013 Şubatında ise, Nikos Anastadiadis, Kıbrıs Cumhuriyetinde Başkanlığı aldıktan sonra görüşmelere "sıfır noktasından" başlama kararını aldı.

Henüz toparlanamamış görüşme zemini Ocak 2015'te bu kez Türkiye'nin Akdeniz'de hidrocarbon araştırmaları yapacağını yayınlaması üzerine ortadan kalktı.

Şubat 2015'te Kuzey Kıbrıs'ta, genel sol

kamuoyu desteği ile Mustafa Akıncı Cumhurbaşkanı seçildi, ardından Türkiye araştırma kararını kaldırdı ve görüşmeler yeniden başladı. AKEL, görüşmelerin, Talat-Hristofias Ortak Deklarasyonu çizgisinde yürütülmesi kaydıyla bu yeni sürece tam destek açıkladı.

Haziran 2016 itibarıyla ise, Akıncı ve Anastadiadis, BM arabuluculuğunda ikili görüşmeleri yoğunlaştırdılar.

2016 yılı sonunda sonuca bağlanması beklentisi ile Kasım ayında İsviçre'de BM arabuluculuğunda ikili görüşmeler başlatıldı. Ancak bu görüşmeler, Erdoğan'ın "Dur bakalım, orada bu kadar şehit kanı var. Neyi veriyorsun?" çıkışıyla özetlenebilecek bir dolaylı Türkiye müdahalesi ile sonuçsuz kaldı.

Aralık 2016'da İsviçre toplantılarının çözümsüz sonuçlanması ardından, taraflar bir kez daha anlaşma çerçevesinde görüşmelerin sürdürülmesi kararı aldıklarını açıkladılar. Buna göre, 9-11 Ocak tarihleri arasında Cenevre'de açık kalan başlıklarda görüşmeler sürdürülecek. 12 Ocak 2017'de ise garantör ülkelerin (Türkiye, Yunanistan, İngiltere) de katılımıyla beşli "Kıbrıs Konferansı" düzenlenecek.

AKP'NİN 'FETİH' DÖNEMİNE BAKARKEN:

'ODTÜ Ayakta!'

ÜNİVERSİTE, YARGI, ORDU GİBİ KURUMLARDA BUGÜN TAM HAKİMİYET KURDUĞU DÜŞÜNÜLEN AKP DÜZENİ, BUNDAN 4-5 SENE ÖNCE BU KURUMLAR ÜZERİNDE SIKI BİR KAVGA VERMEYE DEVAM EDİYORDU. ÜNİVERSİTELER CEPHESİNİN ÖNEMLİ BİR ÖRNEĞİ OLAN ODTÜ VE 'ODTÜ AYAKTA' SLOGANIYLA YAPILAN YÜRÜYÜŞ, DÖNEMİN DERSLERİNİ KAVRAMAK İÇİN İYİ BİR ÖRNEK OLUŞTURUYOR.

Bu hafta Boyun Eğme dergisinin eğitim sayfalarında, 2012 yılında ODTÜ'de gerçekleşen 'ODTÜ Ayakta' eylemi üzerinden, üniversitelerin bir dönem taşıdığı "direniş odağı" görüntüsüne partili öğrencilerin nasıl baktığı ve kendilerini nasıl konumlandıkları konusu yer alıyor. Partili öğrenciler, bu eylemin örgütlenmesine kendi imzalarını da katarken, üniversiteleri savunmanın bütünlüklü bir mücadeleyi gerektirdiğini söylemesiyle kendisini ayrıştırmıştır. Bu nedenle, dönemin içerisinde çıkarılabilecek bazı dersler, bugünü kavramak için fazlasıyla değerlidir.

Türkiye'de muhalefetin çeşitli kurumlarla anılması, bundan 4-5 sene önce şimdi olduğundan daha yaygındı. Üniversiteler, yargı, ordu... Her birisi "geçilmez

bir duvar" olarak görülüyordu ve toplumun bu kurumlara, örneğin "laikliğin teminatı" olarak bakması öneriliyordu. Bu kurumlar üzerinde söz sahibi olan kesimlerin ufku bu düzenle sınırlı olduğu için, kurumlara yüklenen bu anlam hiçbir zaman karşılığını bulmadı ve AKP devlet üzerindeki hakimiyetini hızla genişletti. Fakat açık ki, bir dönemin siyasi krizleri, bu kurumlar üzerinde yürüyen kavgayla şekilleniyordu. AKP, kendisini yavaşlatacak engelleri ortadan kaldırmayı hedefledi ve büyük ölçüde başardı da...

Üniversiteler, bahsedilen kurumlar arasında, farklı yönleriyle öne çıktı. Birincisi üniversite yönetimleri ve kürsülerdi. Rektörlük atamaları üzerinden yürüyen süreç, AKP'nin üniversitelerde kadrolaşması için kritik hale geldi. Uzun sayılabilecek bir zaman

içerisinde, üniversite rektörlüklerinden ve önemli fakültelerin dekanlıklarından, muhalif isimler bütünüyle temizlendi. İçerisinde bulunduğumuz 2016 yılı, bu açıdan bir dip noktasını temsil ediyor; üniversite yönetimlerinden, herhangi bir konuda "itiraz" duymak imkansız hale gelmiş durumda.

Son 10 yılın bazı uğraklarında üniversitelerin taşıdığı "direnişçi" görüntünün ikinci kaynağı ise, öğrencilerin hareketliliği idi. 2010-2012 yılları arasında doruk noktasına vardığını söyleyebileceğimiz bu durum, üniversitelerin birer kamusal alan olarak sahiplenilmesini ve AKP'lilere "rahat verilmemesini" içeriyordu. Solcu unsurların bazı eylemleri fazlasıyla popüler hale geldi. Örneğin bakanların, iktidar temsilcilerinin, yandaş

gazetecilerin üniversitelerden kovulması ve bunun için yapılan eylemler, üniversite çevresi dışında da etki yarattı. 8 Aralık 2010'da Ankara Üniversitesi'nde Burhan Kuzu'nun protesto edilmesi, bunlar arasında en çok hatırlanan eylemlerdendir. Bu tarihlerden sonra Erdoğan'ın ODTÜ inatlaşması başladı ve ODTÜ'deki eylemlerin önemli bir evresine girildi. 27 Aralık 2012'de ise binlerce ODTÜ'lünün katıldığı ve yakın dönemin en kitlesel öğrenci eylemlerinden birisi gerçekleşti.

NEREDE AYNI, NEREDE AYRI?

TKP'li Öğrenciler o dönemde, bahsedilen eylemleri örgütlemeye çalışırken, kendisini bazı yaygın hatalardan uzaklaştırmaya da çalışıyordu. Bunlardan birisi, başta bahsedilen direniş kültürü üzerinedir.

İktidara direnmek, tek başına düşünüldüğünde kimsenin itiraz edemeyeceği onurlu bir davranıştır ve öyle olmaya da devam ediyor. Ancak en baştaki tabloyla birlikte düşünüldüğünde, tarihi önemi olan kurumlar üzerinde hakimiyet kurmaya çalışan AKP'nin karşısına yalnızca bir "savunma" stratejisiyle çıkmak, yenilgiyi çoktan kabul etmek anlamına geliyordu. Öte yandan, bahsedilen kurumlar üzerindeki

BÖYLE HABER YAPILMIŞTI: 'ODTÜ ayakta, AKP'ye direniyor'

ODTÜ ÖĞRENCİLERİ İKİ GÜN BOYUNCA SÜRECEK U3 AMFİSİNİ TERK ETMEME EYLEMİNİ BAŞLATTI.

25 Aralık 2012

ODTÜ'lü öğrenciler bugün "ODTÜ Ayakta AKP'ye Direniyor" pankartıyla Hazırlık Binası önünden Fizik Binası'na yürüdü. Burada bir basın açıklaması yapan öğrenciler, iki gün boyunca sürecek U3 amfisini terk etmeme eylemini başlattı.

Öğrenciler iki gün boyunca düzenleyecekleri çeşitli forum, panel ve film gösterileri ile AKP'ye nasıl direneceklerine dair bir yol haritası çıkaracak ve yeni YÖK Yasası, TMMOB yasası, kentsel dönüşüm, Roboski katliamı, AKP'nin doğaya saldırıları masaya yatırılacak.

Üniversitelerin AKP'nin saldırılarına karşı direnmeye devam edeceğinin vurgulandığı açıklamanın tam metni şu şekilde:

“ODTÜ AYAKTA, AKPYE DİRENİYOR

18 Aralık'ta ODTÜ'ye Tayyip Erdoğan geldi. Arka kapıdan geldi. Korkarak geldi. Korktuğu için de binlerce polisiyle geldi. Gaz ve ses bombalarıyla geldi. Ancak öğrenciler "Bilimi Satan Emperyalist Savaş Çığırkanı Tayyip Defol!" diyerek polis terörüne saatlerce direndi. Hak ettiği cevabı aldı Tayyip. Akademisyenler "Polis Varsa, Şiddet Varsa Ders Yok" diyerek dikildiler Tayyip'in karşısına. Öğrencisiyle, akademisyeniyle ODTÜ, bu defa Necdet Bulut Amfisinde faşizme karşı tek ses oldu ve AKP'ye bir kez daha meydan okudu.

AKP, direnişi hazmedemeyince, ODTÜ'nün devrimci geleneğini susturamayacağını anlayınca apar topar on iki öğrenciyi operasyonla gözaltına aldı. Tutuklamaya çalıştı, beceremedi. Yetmedi, yandaş medyası aracılığıyla karalamaya girişti. Son olarak da YÖK, ODTÜ'de yaşananları 'araştırmak' üzere bir komisyon kurdu. Aynı gün, on iki AKP yandaş rektör ODTÜ'yü knayan bildirgeye imzasını attı. ODTÜ'yü karalamak üzere AKP'nin saldırılarına çanak tutan rektörler üniversitelerin iradesini değil, rektörlerin yandaşlıklarını temsil etmektedir.

AKP bütün gücü ile saldırıya geçti. Sadece üniversiteye değil, bölge halklarına karşı da saldırıya geçti. Türkiye halklarını ve bölgedeki kardeş halkları büyük bir savaş oyununa içine çekmeye çalışıyor. Ülkeye Alman askerlerini ve Patriot füzelerini kimseye sormadan doluşturuyor. ODTÜ bu oyunu bozacak! AKP savaş dedikçe, biz halkların kardeşliğini haykıracağız.

AKP hükümetinin ODTÜ nezdinde bütün üniversiteye, bilimsel üretime, özgür düşünceye ve bölge halklarına yapılan bu saldırı bütün toplumsal muhalefeti susturmayı hedefliyor. Yeni YÖK Yasası ile üniversitelerdeki piyasacı dönüşümü tamamlamak üzere iken ODTÜ'den yükselen ses AKP'nin dikensiz gül bahçesi hayallerini bozuyor.

Ancak başta ODTÜ olmak üzere tüm üniversiteler AKP'nin saldırılarına karşı direnmeye devam edecek!

Öğrenciler 27 Aralık Perşembe günü ise "AKP'ye Direniş Şenliği"nde buluşacak. ODTÜ Devrim Stadyumu'nda yapılacak şenliğe birçok aydın ve sanatçı katılacak.

(<http://haber.sol.org.tr/devlet-ve-siyaset/odtu-ayakta-akpye-direniyor-haberi-64950>)

mücadele, bütünlüklü bir siyasi çizgiye yerleştirilmediği sürece, "yaş tahta"ya basmak zorlaşıyordu. Bunun nedeni, 2010'lara gelindiğinde artık geleneksel kurumların, kendisini savunanlara enerji vermeyen ve altı oyulmuş niteliği idi.

TKP'li Öğrenciler bunun yerine, "kurucu" bir ideolojik zemini güçlendirmeye çalıştılar. 'ODTÜ Ayakta' eylemini güçlendiren de, dışarıyla bağları zayıf bir üniversite meselesine yoğunlaşmak yerine, ODTÜ meselesinin Türkiye'nin gündemine sokulması ve bunun da "yeni bir ülke" perspektifiyle yan yana getirilmesiydi. Hedefi büyütmenin, kitlesel katılımın önüne geçeceğine yönelik varsayımın bir kez daha yanlışlandığı görülüyordu.

Dahası, üniversitelerinin yalnızca "öncü eylemler" yardımıyla mücadeleyi sürdürebilecekleri varsayımı, aynı dönemde fazlasıyla ilgi görüyordu. Bakanların, milletvekillerinin ve AKP yöneticilerinin üniversitelerden kovulması televizyonlarda kendisine yer buldukça, Türkiye siyasetini belirleme yarışmasına kapılındı ve buradan yol alınabileceği düşünülürdü. Oysa toplumsallaşmayı gözetmeyen ve kendi siyasi hattını örgütlemeyi dikkate almayan bir siyasi çizginin başarı şansı, bugünün Türkiye'sinde sıfırdır. 'ODTÜ Ayakta' eyleminin örgüt-

lenmesi, bu açıdan da belirgin bir tercihin ürünü olmuştur. TKP'li Öğrenciler, "gündem olmak", "ses getirmek" gibi güdülerle hareket geçmeden ve gerçek bir örgütlülüğe dayanarak gerçek siyasi mevziler elde etmeyi öneriyordu.

"AKP'ye Karşı ODTÜ Ayakta" başlığıyla düzenlenmesi kararlaştırılan bu eylemin tüm örgütlenme süreci, Türkiye'den çok sayıda topluluğun desteği ve pek çoğunun bizzat dahil olmasıyla gerçekleştirildi. TKP'li Öğrenciler, yurtlarda odaları, bölümlerde kantin ve sınıfları gezerek, ulaşılmadık yer bırakmadılar. Dört gün içerisinde tüm okulun gündemi hâline gelen eylem, toplumsallaşma hedefi doğrultusunda hareket edilmesi sayesinde binlerce kişilik bir yürüyüşe dönüştü. Bu eylem, hem mevcut potansiyeli en iyi şekilde değerlendirmek için hızlı davranmak, hem de "fırsatı değerlendirmek" adına ilkelerden ve doğru bilinenlerden taviz vermemek adına önemli bir çalışma olarak görülebilir.

Hands off Syria
Suriye'den elinizi çekin

ارفعوا أيديكم عن سوريا

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ

